

Viure a pagès
**Mètodes tradicionals
de l'agricultura**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Miquel Sacanell
**“La pesca artesana
respecta el medi”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N239

27 de juliol de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

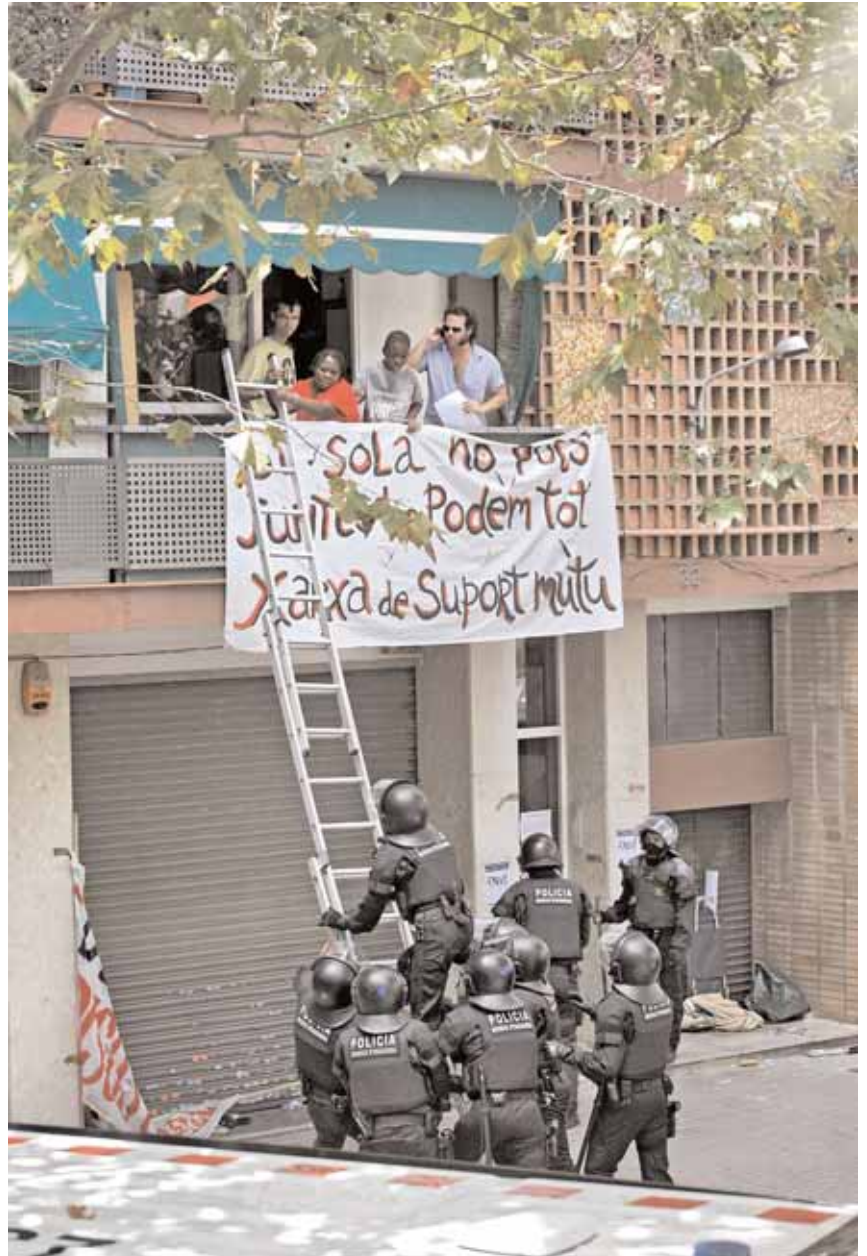

L'Audiència Nacional vol impedir la resistència als desnonaments

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 8

El jutge Eloy Velasco demana informes a la policia sobre els grups d'activistes, que el magistrat vincula al moviment del 15-M i Democracia Real Ya!

ALBERT GARCIA

Els agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van desallotjar un habitatge del barri del Clot de Barcelona accedint-hi amb escales. Un centenar de persones s'hi van resistir i algunes van resultar ferides.

17 DE SETEMBRE: OCUPACIÓ DE WALL STREET 15 D'OCTUBRE: JORNADA DE MOBILITZACIÓ GLOBAL

**La primavera del moviment 15-M
dóna pas a una tardor plena
d'accions contra les retallades**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

**La retallada
comportarà
la supressió
de 47 equips
d'ambulància**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10 i 11

**Una parella
de Tarragona,
víctima d'un
nou atac
homòfob**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

, estirant del fil

PAÏSOS CATALANS · DEUTE, DESNONAMENTS I DÈFICIT EN UNA DEMOCRÀCIA DE BAIXA INTENSITAT

Ostatges al mercat, lliures al carrer

Dues vagues generals i la irrupció de la indignació davant la crisi engeguen un cicle mobilitzador en uns Països Catalans sota majories conservadores i neoliberals

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Curs polític intens –el que clou i nou cicle social complex, el que ja s'albira. I tanmateix, amb idèntic teló de fons dràstic: la metàstasi de la crisi econòmica provocada per l'esclat de la bombolla especulativa i financera i les permanents imposicions antisocials del capitalisme senil. Tot plegat, rere el cop d'estat econòmic consumat, a plena llum i a la llum dels taquígrafs parlamentaris, el maig de 2010, quan José Luis Rodríguez Zapatero va desgranar una a una, en a penes 120 segons, les primeres mesures dictades pels mercats financers. 120 segons que van donar pas i peu a les pitjors retallades des de la fi de la dictadura franquista; a la pitjor agressió contra les condicions de vida i treball de les classes populars i la majoria social. Fins i tot la ministra d'economia ho va etzibar sense embuts: "Aquesta crisi l'estan pagant els qui no l'han provocada". Frau i estafa alhora.

La ministra d'economia ha dit que "aquesta crisi l'estan pagant els qui no l'han provocada"

Consumat rere 120 segons, el silent cop d'estat econòmic s'ha anat aguditzant: reforma laboral, reforma de les pensions, retallades en educació i salut –via obligatorietat de la reducció de la despesa autonòmica– i obsessió absoluta per la reducció del dèficit públic. Obsessió que recorre la UE i els EUA i sobre els efectes de la qual ja alerten seriosament economistes oficials com Paul Krugman. La setmana passada, a *The New York Times*, el premi Nobel 2008 maldava pel cas omís "que les elits econòmiques de les dues ribes de l'Atlàntic fan de les lliçons de la història". Amb el rerefons dels *cracks* de la dècada dels 30, Krugman sosté que els acords assolits tant als EUA com amb el Pacte de l'Euro "empitjoraran la crisi quasi amb tota seguretat". I és que, segons Krugman, l'obsessió per la reducció del dèficit, per assaollar els mercats financers, depriurà encara més les economies i

ARXIU ALBERT GARCIA

Acampades i 15-M són uns dels esdeveniments dels cursos que acaba

empitjoraran el col·lapse social. Així ho posa de manifest, també, el darrer i recent informe del Seminari Taifa *De la crisi del deute a l'ajustament*. Publicat el 22 de juliol, adverteix que "és de tème que la crisi de 2007 se saldi (a l'Estat espanyol) amb un atur estructural de més de tres milions d'aturats, salaris més baixos, pitjors condicions de treball i un estat del benestar desmantellat; un retrocés permanent de molts anys en els drets guanyats per la població treballadora". L'informe del seminari d'economia crítica afegeix que "això és tot el que ens ofereix el capitalisme senil del segle XXI; una magnífica sortida de la crisi per als interessos del capital" i clou afirmant que "el capitalisme finançaritzat actual mostra amb enorme claredat que és un sistema que no permet mantenir esperances que serveixi per al benestar".

Del segon tripartit al govern del Marques de Sade
Casa nostra no se n'ha lliurat pas, d'aquesta lògica esclafant de la dictadura dels mercats financers. La fi per esgotament del segon tripartit va deixar pas, el 28 de novembre, a una nova majoria *neoonvergents*. Majoria que, forjada en l'elevada abstenció i el desplomament de les propostes socialdemòcrates que han gestionat les retallades neoliberals, es va veure aguditzada amb els resultats de les eleccions municipals del 22 de maig. Unes eleccions marcades, de nou, per una elevada abstenció i que han deixat tres mares blaves i dretanes arreu dels Països Catalans: la convergent, l'espanyolista del PP i la islamòfoba de PxC. Fet i fet, l'ofensiva neoliberal de CiU, sota la mateixa obsessió per la reducció del dèficit i amb l'indispensable suport del PP, no va trigar gaire: pressupostos reduïts un 10%

amb la pitjor tisorada –2.700 milions d'euros– dels darrers 30 anys i el projecte de llei Òmnibus sota el braç. Tot plegat, a més, amb el dubte futur sobre qui gestionarà la *doctrina del xoc* a l'Estat espanyol un cop es convoquin –probablement a la tardor– les properes eleccions espanyoles. Ara per ara, totes les traveses situen Mariano Rajoy com a vencedor. I per majoria absoluta. En un context incert, mirall grec i portuguès, on la intervenció de l'economia espanyola ja no és una ucrònia.

Del #15M al #20J

Enmig d'aquest escenari, la irrupció de la indignació, amb acampades arreu dels Països Catalans i l'Estat, va polvoritzar la campanya electoral i va esquarterar l'hegemonia del discurs neoliberal davant la crisi. Desobeint la Junta Electoral Central, el Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional, milers i milers de perso-

La vaga general del 29 de setembre de 2010 és un

nes van alçar la veu per denunciar els programes d'ajustament neoliberal decidits fora dels parlaments i la submissió de la política als *diktats* del mercat. A Barcelona, renunciant a ser ostatges dels mercats financers, milers de persones van prendre la plaça Catalunya i van resistir l'intent de desallotjament de la plaça del 27 de maig, que es va saldar amb 116 persones ferides i 397 denúncies per brutalitat policíaca davant el Síndic de Greuges. El 15 de juny, una nova protesta davant el Parlament per aturar les retallades es va saldar amb 45 manifestants ferides i va derivar en una aposta criminalitzadora feréstega. Aposta repressiva que es va revertir, en bona mesura, el 19 de juny, amb els milers i milers

> Doctrina Felip Puig: 1.000 identificacions, 500 ferides i 418 absoltes

Antiga com l'abús i la impunitat, la resposta institucional davant la protesta social ha cristal·litzat en la doctrina autoritària preconitzada per Felip Puig. Només des del gener, més de 1.000 persones han estat identificades a Catalunya per agents dels Mossos d'Esquadra per prendre part en mobilitzacions populars. A més, des del 27 de maig, més de 500 activistes han presentat denúncia per brutalitat policíaca. No endebades,

el conseller d'Interior ho va anunciar: "Anirem més enllà de la llei". Als jutjats, des del gener, la seva tesi s'està corroborant. Més enllà de la llei: les 418 persones denunciades per l'ocupació de la Casa de la Vaga del mes de gener passat, durant una protesta per la reforma de les pensions, van veure com s'arxivava la causa contra elles immediatament. Els jutjats van considerar que no hi havia cap prova que referís la comissió de cap delictes.

Més enllà de la llei: cap agent anti-distúrbis identificat, tot i que hi estan obligats legalment. Més enllà de la llei: quan Interior diu que, de les 418 activistes sense antecedents penals identificades al desallotjament de la Casa de la Vaga, "126 són antisistema, 39 independentistes i tretze anarquistes". Paradoxes d'impunitat del més enllà de la llei: del 3% a Adigsa, qui signava l'obra pública a favor de Ferrovial que després

tributava a favor de CDC era Felip Puig. Més enllà de la llei: quan va arrencar el sumari judicial del 3%, la mateixa nit, uns desconeguts van assaltar la seu d'ADIGSA. Només es van endur ordinadors i documentació. Memòria. Impunitat. Diccionari. Que suggereix que, anar més enllà de la llei és, simplement, delinquir. En un estat de dret que ja és estat de dretes. Més enllà de la llei, sempre, la impunitat del poder.

> "Hem guardat un silenci força semblant a l'estupidesa". Aquesta era la proclama de la Junta Tuitiva de la ciutat de La Paz el llunyà 1808. Silenci esquerdat i monòleg del poder interromput de sobte, les lluites socials han reobert un cicle mobilitzador enmig d'una crisi de cicle llarg i a les portes d'una nova majoria del PP al govern de l'Estat. Protestes i propostes que ja basteixen la xarxa i els nodes des d'on s'escriurà el relat de la resistència i la desobediència al duríssim pla d'ajustament que preparen els mercats financers.

, estirant del fil

ARXIU ROBERT BONET

dels moments clau de la mobilització

de persones que van desbordar els carrers de Barcelona. Una multitud que, el 20 de juliol, amb motiu de l'aprovació dels pressupostos, va tornar a sortir al carrer. Totes aquestes protestes, rere les dues vagues generals del 29 de setembre i el 27 de gener i l'1 de Maig alternatiu que va recórrer els barris rics de la ciutat, han engegat un nou cicle mobilitzador, on la denúncia del frau polític i l'estafa econòmica és neuràlgica. Un cicle que té la propera cita el 15 d'octubre, amb una jornada mundial d'indignació que, el 17 de setembre, ocuparà Wall Street. I que també inclou una proposta de vaga general que promouen el sindicalisme alternatiu i els moviments socials.

El fet és que els números canten. Enmig del col·lapse provocat per les desigualtats i injustícies socials -dos milions de pobres, 1,3 milions d'aturades i 80.000 desnonaments als Països Catalans-, la banca no ha deixat de perdre-hi ni un sol dia. Des de 2007, ja s'ha embutxacat més de 66.000 milions d'euros en guanys, mentre les empreses de l'Ibex 35 van acumular, només durant 2010, 47.000 milions en beneficis nets. I ahir mateix, un informe recordava que l'estoc de pisos buits a l'Estat espanyol s'enfilava fins als 2.300.000 habitatges. Potser per això, contra l'ofec del mercat, l'aire i el vent sud del carrer han tornat. Perquè és allà on sempre s'ha conquerit la llibertat que ens fa iguals.

CATALUNYA · LA MOBILITZACIÓ POPULAR JA HA ATURAT 58 DESNONAMENTS

Amb V, també de victòria

L'absolució d'en Jona i en Toni, la recuperació de Can Batlló, la victòria judicial de Can Vies, la fi del pla Caufec o la consulta sobiranista del 10 d'abril, entre les petites grans victòries dels moviments socials

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Cicle de lluites, espais per a la desobediència i, amb ells, també, temps per a les no-derrotes, que diria John Berger. El curs polític que clou -que enllaçarà de seguida amb el calendari de festes majors autogestionades estiuenques que precediran una tardor calenta- deixa mil reptes pendents, però també algunes victòries significades i significatives que cal no oblidar. Per començar, 58 desnonaments aturats a Catalunya des del novembre, com a primeres pedres desobedients per aturar els efectes perversos de la crisi. I demostrar que sí, que es pot. Porta a porta, barri a barri. Des del suport mutu i la solidaritat de base.

S'han organitzat més de 500 referèndums sobre la sobirania

Suports i solidaritats que van forjar i forçar que, rere set anys de viacrucis repressiu, en Jona i en Toni fossin absolts de la persecució ordenada per Assumpta Escarp. Un suport i unes solidaritats que, en l'àmbit de la lluita contra l'especulació i la defensa del territori, van assolir la tercera victòria judicial de Can Vies, van recuperar Can Batlló per al moviment veïnal o van veure com el pla Caufec s'esvaïa amb la fallida de Sacresa, el monstre immobiliari que l'impulsava. Solidaritats i suports que, a la Barceloneta, rere tres anys de lluita, es condensaven en la decisió de l'ajuntament d'ajornar *sine die* el polèmic Pla dels Ascensors. Amb V de victòria i moviment veïnal. Mentrestant, en l'àmbit dels drets civils i polítics, amb V de Vilaweb s'escriu la victòria de la llibertat d'expressió en el cas Vilaró. I amb B de Bildu s'escriu l'inici de l'esmicolament de la llei de partits i l'estat d'excepció encobert al País Basc, que converteix l'aposta de l'esquerra *abertzale* en la primera força política basca en nombre de regidores, amb 317.000 vots. Municipalisme alternatiu que el 22 de maig va recollir a Catalunya -a través de

Brindis de celebració durant un concert en suport a Can Vies

Jona (foto) i Toni van ser absolts dels fets del Forat de la Vergonya

Concentració de suport a la plataforma Bildu celebrada el dia 7 de maig

les CUP i les CAV- més de 80.000 vots, 120 regidores i quatre alcaldies.

I més encara. En clau d'autodeterminació, Barcelona va tancar amb èxit la ronda de consultes per la independència. Més de 500 referèndums i 850.000 persones que ja han apostat obertament per la llibertat política, el mateix any que el Suprem va voler anul·lar la plena normalització lingüística del català, Camps va tancar TV3 al País Valencià i els atacs a la llengua es van reproduir a la Franja i les Illes.

Enmig, es va respondre al carrer davant la visita del papa -sufra-

gada, en plena crisi, amb recursos públics-; es va reprendre la mobilització antinuclear a Catalunya amb el rerefons de l'accident de Fukushima i el proper tancament d'Ascó (2013), i es van tornar a alçar les veus contra infraestructures com el Quart Cinturó o l'ampliació de la C32 al Maresme. Entretant, a Torredembarra, el teixit social salvava definitivament l'espai d'interès natural (EIN) dels Muntanyans amb la sentència del TSJC que establia que el pla d'edificació apartaments "vulnerava la prohibició legal d'urbanitzar i edificar en zones inundables". Petites grans victò-

ries que fan que el compromís social sigui gegantí i el canvi polític i social, possible.

De Millet a Macedònia

Contradictòria, fèrtil i dolorosa alhora, les lluites socials obrien escales i acumulaven dolors. Malgrat el suïcidi de Miguel P -desnonat per ADIGSA al barri del Gornal- o la mort de Patri Heras -presa del 4F-, el moviment popular prosseguia l'acusació popular en la triple causa judicial pel frau del Palau de la Música Catalana: un frau de 35 milions de Millet i Montull, cas Hotel i peça finançament il·legal de CDC, on finalment han estat imputats Daniel Osácar i Àngel Colom. Sense menysprear tampoc la tràgica dimissió de Francisco Camps, amb el rerefons de *cas Gürtel*, o el processament de la cúpula de la SGAE amb *Teddy Flautista* al capdavant, en un procés impulsat per les lluites cibernetiques a favor de la neutralitat de la xarxa i la socialització del coneixement. Tot plegat, el mateix any que esclatava la major trama de corrupció policial descoberta fins ara a Catalunya, l'*Operació Macedònia*, que ja imputa indistintament agents de la Guàrdia Civil i comandaments dels Mossos d'Esquadra, amb el rerefons de les sòrdides relacions amb el món del narcotràfic en una investigació que encara avui continua oberta. Tant i tan poc. Tan lluny i tan a prop, les paradoxes d'absurd es desdibuixaven. I mentre esclataven les *primaveres àrabs*, el Barça decidia lluir barroerament la teocràtica Qatar Foundation a la seva samarreta. Sí: mentre Mubarak i Ben Ali queien i l'esperit de Tahrir s'encomanava, a Islàndia decidien no pagar factures alienes i deutes imposats, mentre anaven empresonant banquers i processaven primers ministres. Paradoxes, contradiccions i ritmes de no-derrotes assolides per les lluites socials. L'estimat Howard Zinn revisitat un cop més: que tota agregació de lluita finalment multiplica. I que tot rau, finalment, no en el que fa una minoria poderosa, sinó en allò que fa la majoria, amb el seu consentiment submís o la seva desobediència fèrtil. Desobediència civil determinada que ha tornat a primera línia i ha demostrat que mai res no està perdut per la gent que lluita. Enlloc. Ho demostra un curs on les lluites i les xarxes s'han expandit, també, en un crit *anonymos* que ja és consigna boca-orella: "El canvi ha començat. Espereu-nos. Som legítim. No oblidem, no perdonem. Espereu-nos". No oblidem. No perdonem. Espereu-los.

, impressions

Jaume Delclòs i Ayats · Membre d'Enginyeria Sense Fronteres
opinio@setmanaridirecta.info

El Cànon i la Llei Òmnibus asseguren el negoci privat de l'aigua

PEP BOATELLA

Lluís Recorder, conseller de Territori i Sostenibilitat, anunciava al juny la pujada del cànon de l'aigua argumentant la possible fallida econòmica de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). L'endemà es presentava l'avantprojecte de la Llei Òmnibus, on es planteja una gran reforma de la Llei d'aigües i les seves institucions públiques. Cal recordar que la Llei Òmnibus és la transposició de la directiva europea relativa a serveis de Mercat Interior (més coneguda com a Directiva Bolkenstein). I que en el seu moment es va obrir un gran debat en el sí de la UE per les seves polítiques neoliberals i privatitzadores, del qual, finalment, els serveis públics d'aigua van quedar exclosos després de fortes mobilitzacions, però això avui podria canviar.

El dèficit de l'ACA és de més de 1.500 M d'euros i el d'Aigües Ter Llobregat (ATL) de més de 500 M. Durant la creació de l'ACA ja hi havia un "forat" de més de 500 M. Fa temps que el cost de la gestió del cycle integral de l'aigua està cobert de forma desigual. Així, hi ha parts d'aquest cycle amb grans beneficis, com és l'abastament en baixa, i hi ha altres parts amb un gran dèficit com és el clavegueram en el que no es cobreix ni el 25%.

Mentre el conseller parla d'augmentar un 4,5%, un punt sobre de l'IPC, hem de tenir present que durant el 2010 es va autoritzar l'augment de la tarifa d'abastament en baixa a l'àrea metropolitana, gestionada principalment pel Grup AGBAR, en més d'un 8%, mentre que el cànon de l'aigua es va congelar. Aquest fet

no és aïllat, és recurrent des de la creació de l'ACA l'any 2000. Durant aquest període les obligacions legals de l'Agència han augmentat, com obliga la Directiva Marc de l'Aigua Europea. Així mateix, el cànon de l'aigua només ha augmentat l'IPC o poc més, amb arguments de pors polítiques i per ser un tema altament sensible. Però durant aquest anys, els mateixos que no s'han atrevit a augmentar el cànon de l'aigua, d'un i altre color polític, s'han atrevit a augmentar les tarifes del sector privat de l'aigua i han permès augmentar-ne els seus beneficis. Un sector privat que té uns beneficis extraordinaris que permeten la compra de la Torre Agbar per més de 160 M d'euros però que no estan generant llocs de treball, sinó que acomiaden 194

treballadors i treballadores (amb unes 160 jubilacions anticipades).

És evident que el cànon de l'aigua s'està utilitzant com a cortina de fum per avortar el debat de la reforma de fons, la reforma de la Llei d'aigües, inclosa en l'Avantprojecte de la Llei Òmnibus. Una reforma que obre la porta a la privatització d'ATL, a la desregulació de la gestió del cycle integral de l'aigua i a l'eliminació d'espais oberts de participació ciutadana. Aquesta desregulació comporta augmentar la mercantilització del medi i hipoteca la nostra qualitat ambiental, a més de la nostra dignitat. Mentre debatem sobre el cànon, ells impulsen reformes normatives de gran transcendència social i impacte que faran que d'aquí poc no es pugui ni discutir sobre l'augment del cànon amb la voluntat d'escapolir el debat, ja que la reforma proposa que molts acords només precisin d'un acord de govern, sense la necessitat que es tramitin al Parlament.

En aquets moments cal fer un exercici de transparència. Considerem que donar únicament la xifra del deute no és aportar la informació necessària sinó que és generar alarma, ja que des de la seva creació l'ACA té un deute de més de 500 M d'euros. Si hi ha transparència, la ciutadania podrà entendre quina és la situació real. Per exemple, considerem necessari que el conseller expliqui quin percentatge del cànon se'n va a pagar interessos dels bancs, com s'han reduït les dietes dels membres del Consell d'Administració i dels membres de Consell per a l'ús Sostenible de l'Aigua, quina quantitat s'inverteix en protocol, inauguracions, etc.

El debat que creiem fonamental és sobre quin model de gestió de

l'aigua volem. I no ens cansem de repetir que volem una gestió de l'aigua sense ànim de lucre, on el control absolut sigui democràtic i no del mercat i on es dugui terme la gestió de l'aigua sota els principis de servei públic.

La situació actual no ha estat provocada ni pels treballadors i les treballadores de les institucions públiques ni per la ciutadania del país. Per tant, hem de ser honestos. Volem que a la gestió de l'aigua de tota Catalunya li passi el mateix que a Aigües de Barcelona? (Aigües de Barcelona-Grup AGBAR, controlada en un 75% pel Grup Suez, del qual el govern francès en controla aproximadament el 10%).

Volem impulsar lleis en les que tingui més poder de decisió el govern de l'Estat francès que el de Catalunya? Volem seguir considerant l'aigua com a una mercaderia, gestionada sota la lògica del mercat i no amb vocació de servei públic de qualitat? Encara hi som a temps de canviar el rumb.

Si finalment es fragmenta la gestió del cycle integral de l'aigua es deixarà en mans del sector privat totes aquelles accions que actualment no tenen pèrdues i generen beneficis, i pel sector públic quedaran aquelles altres que no estan totalment cobertes econòmicament. Per tant, perdrem la possibilitat de destinar resultats positius a altres serveis amb resultats negatius i equilibrar el resultat econòmic de les institucions públiques. Això no farà res més que agreujar la situació econòmica de les nostres institucions públiques, i la ciutadania haurem de pagar els beneficis del sector privat i el deute del sector públic. Considerem que és una aventura que, tot i que a la banca li interessa, a la ciutadania no li convé.

Frederic Tort · Membre de la CUP de Blanes
opinio@setmanaridirecta.info

Sobre la transversalitat de l'independentisme

Si bé és un tema del que se n'ha parlat molt, s'ha d'admetre que si encara és sobre la taula deu ser perquè part dels independentistes hi creuen o com mínim hi donen voltes. El problema de la transversalitat no és la transversalitat en si mateixa, sinó el fet que quan es parla de transversalitat aquesta s'associa sovint als partits polítics, és a dir, es relaciona amb el fet d'aglutinar totes les opcions independentistes sota una mateixa

marca electoral per tal de concórrer a les eleccions. Com a militant independentista permeteu-me discrepar d'aquest possible "front patriòtic" que, suposadament, ens ha de guiar cap a la independència i la llibertat. Hi discrepo perquè no comparteixo les opinions d'aquells que diuen que l'eix "dreta-esquerra" no té sentit en la política actual, i que primer hauríem d'anar tots junts per aconseguir la independència i després ja veurem que fem amb el

model social i econòmic pel nostre país. Hi discrepo perquè els que treballem l'independentisme dia a dia als nostres municipis, des d'una òptica de transformació i justícia social, som els que sovint ens hem de sentir dir que trenquem la unitat independentista perquè estem més pendents d'altres coses que no pas d'alliberar el país de l'ocupació dels estats espanyol i francès. Quan diuen "primer l'estat propi i després ja veurem", nosaltres ens

preguntem quin estat propi volem: un estat supeditat als interessos de la banca, del totxo i de les multinacionals? Uns Països Catalans independents però amb desnonaments i retallades a la sanitat i altres drets? Aquesta no és la nostra concepció d'alliberament. Entenem que un país lliure és aquell que garanteix els drets socials per a tothom i on els ciutadans decideixen sobre els afers públics i la gestió de la societat on viuen.

Perquè no és el mateix aprovar un pla urbanístic per decret i amb secretisme (com sol passar a molts dels nostres municipis) que fer-ho preguntant els veïns i veïnes quin model de ciutat desitgem, com volem que siguin les zones verdes, com creiem que s'han de situar els espais de lleure pels infants, on calen accessos per persones amb mobilitat reduïda, etc. És una petita gran diferència. De blanc o negre, o millor dit, de roig o blau.

Daniel Gómez-Olivé i Casas · Membre de l'Observatori del Deute en la Globalització

opinio@setmanaridirecta.info

Diem no al pagament del deute espanyol

A finals de 2010 el deute públic espanyol (tot allò que deu l'Estat als creditors nacionals i internacionals) era d'uns 640.000 milions d'euros (xifra que representava el 60% del PIB espanyol). Tot i així, el deute públic espanyol és dels més baixos del nostre entorn. En efecte, les xifres d'aquest deute públic contrasten amb les de països de la zona euro en què el seu deute públic supera aquest llindar des de fa temps. Aquest és el cas d'Alemanya (on la relació deute/PIB és del 83%), França (82%), Portugal (93%), Irlanda (96%), Bèlgica

Els principals creditors del deute públic espanyol són els mateixos bancs espanyols

(97%), Itàlia (119%) o Grècia (143%). En el cas espanyol, però, des del 2000, el deute públic s'ha situat sempre per sota del 60% del PIB, tal i com exigeix el tractat de Maastricht a tots els governs de la UE. No ha estat fins l'inici de la crisi quan el deute públic espanyol ha començat a augmentar, precisament per la necessitat del govern central d'emetre deute públic per poder fer front a les ajudes als bancs privats!

LLUÍS RÀFOLS

En canvi, si observem tot el deute de l'economia espanyola (tenint en compte allò públic però també tot el deute que ha adquirit el sector privat: empreses, famílies i banc) aquest arriba als 4 bilions d'euros (xifra que representa el 400% del PIB). Per tant, el deute públic només representa 15% del problema de l'endeutament espanyol. Així doncs, el primer que cal dir és que qui

està més que endeutat no és l'Estat, sinó que ho són els bancs i les caixes, seguit de les empreses i les famílies espanyoles. Sent així, com és possible que s'estigui pressionant el govern per fer reformes, ajustos i privatitzacions?

Perquè els principals creditors del deute públic espanyol són els mateixos bancs espanyols. Són ells els qui estan obligant el govern a

endeutar-se per transferir el deute privat en deute públic. Són ells els que estan endeutats, els qui estan pressionant el govern a dur a terme les "reformes" que estan acabant amb l'estat del benestar, presentant-les com necessàries i inevitables. És, si més no una paradoxa que els mateixos actors que van causar la crisi siguin qui exigeixin que sigui la població, a través la pressió i xantatge que es fa a l'Estat, qui pagui la festa dels anys de crèdit fàcil. Quan se'n diu que ha "pressió dels mercats financers" hem de saber que aquesta pressió té noms i cognoms espanyols, tal i com són el d'Emilio Botín del Banco de Santander, o el del Francisco González del BBVA, de Rodrigo Rato de Bankia o d'Isidre Fainé de CaixaBank.

L'única alternativa passa per dir "no". No pagarem els "seus" deutes, els deutes que ara l'Estat està adquirint per salvar-los de la fallida. Nosaltres, com a ciutadania responsable hem de dir "no" al xantatge del pagament d'un deute que és il·legítim en el seu origen (ja que només està afavorint els beneficis dels banquers i d'alguns polítics), immoral (per quan obliga a l'Estat a desmantellar l'estat del benestar) i injust (perquè qui l'està pagant és la població enlloc d'aquells que varen originar la crisi). Diem no, ahora que, si tenim estalvis o cobrem una nòmina domiciliada, no els fem el joc i dipositem-los a la banca ètica.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Visons

Lluís Benejam i Quim Gubau

Volem fer referència a les notícies aparegudes últimament al setmanari sobre un col·lectiu animalista que, entre altres accions, ha alliberat visons americans al medi natural. D'entrada, afegir-nos a la denúncia d'una activitat tan menyspreable i èticament reprovable com la cria d'animals per acabar convertits en peces de roba de luxe. En segon lloc, mostrar la nostra solidaritat amb les persones que lluiten pel drets dels animals i amb les activistes víctimes de la repressió exercida per l'Estat. Ara bé, ens osem frontalment a l'alliberament al medi natural d'espècies exòtiques com el visó americà. El fet de deixar anar aquesta espècie al medi natural causa un impacte molt elevat en la fauna autòctona i en el conjunt del sistema natural. Per millorar el rigor de les informacions publicades, cal matisar i afegir algun aspecte. El visó americà (els bisons són bòvids, en anglès s'anomenen *buffalos*) és un mustèlid d'origen americà introduït gairebé a tot Europa, segons sembla arran d'escapaments accidentals i alliberaments de granges pel·leteres. És un depredador voraç d'hàbits semiaquàtics que pot menjar des de micromamífers a ocells, amfibis, rèptils, invertebrats o fruits. Es considera que el seu impacte en els nostres rius és molt sever per espècies no habituades a la presència d'un depredador de les seves característiques, com algunes espècies d'ànecs i altres ocells aquàtics (polles, fotges...) que poden veure com el visó depreda niuades senceres, o amfibis que també veuen fortament disminuïdes les seves poblacions en trams de riu on s'instal·la un visó. Dit això, és obvi que la denúncia de les granges pel·leteres i l'exigència d'un tracte digne als animals són lluites totalment lícites i necessàries, però creiem que cal trobar formes de lluita que no impliquin l'impacte que representa pel medi natural l'alliberament d'una espècie invasora greument perjudicial per la nostra fauna aquàtica.

Generació (elèctrica) ni-ni-ni

Oriol Travesset Baró

Em permetré el luxe de rebatejar l'energia de moda dels últims dies, l'energia nuclear, en endavant energia ni-ni-ni: ni neta, ni barata, ni segura. No podem considerar neta una tecnologia que deixa residus amb un temps de vida mig de 100.000 anys, posant en seriós risc el medi ambient i els nostres descendents. En contra del mite establert, tampoc és una energia barata. Qui la defensa en termes econòmics no ens explica com fan els càlculs per demostrar aquesta suposada ganga. Molt fàcil, parteixen del fet que el govern subvencionarà generosament la inversió inicial i que, un cop amortitzada la central, també es farà càrrec de la gestió dels residus. Mostra inequívoca d'aquest fet és que, a l'Estat espanyol no es construeix una nova central des de 1984; i la moratòria nuclear va finalitzar el 1997. Finalment, l'energia ni-ni-ni tampoc és segura. Malauradament, la trista actualitat fa que en aquest punt sobrin les paraules.

. EN CALENT

"Només ens en sortirem amb cirurgia"

Juan Torres López és catedràtic d'Economia Aplicada a la Universitat de Sevilla

Es els grans bancs tenen un poder cada vegada més gran que se superposa als governs, que actuen amb complicitat, deixant-los fer i traïnt la voluntat de la ciutadania. Això ens condueix a una situació terrible que no solament cau sobre les espatlles dels treballadors sinó que està enfonsant les economies. Mai s'han posat mitjans perquè la crisi no aparegués. Es va deixar que els bancs cometessin veritables atrocitats. Els governs van reaccionar tard i, un cop produït l'endeutament, en lloc d'afrontar-lo amb intel·ligència, es va deixar en mà de financers i especuladors que han creat un problema gravíssim; només ens en sortirem amb cirurgia. Estem veient que no hi ha pluralitat en el debat social i la gent no pot saber que hi ha una forma diferent de resol-

dre els problemes. Això té lògica (o no) en els mitjans privats perquè estan finançats en part per la banca, però és inconcebible que passi en mitjans públics. És per aquesta raó que s'acaben buscant solucions inadequades i antisocials. Cal posar sobre la taula les qüestions econòmiques i debatre-les com qualsevol assumpte social. Però davant de la incompetència dels governs per resoldre problemes, la gent comença a reaccionar: vol conèixer les causes i se sent indignada per l'estafa. Anirà a més perquè és una infàmia el que passa a Europa. Cal pensar en fórmules alternatives, a l'abast de la mà. Europa ha de reestructurar el deute, fent que el Banc Central Europeu intervingui, posant en marxa polítiques que reforcin l'activitat i creïn ocupació.

. EDITORIAL

Creuant la línia vermella

L'expressió d'incredulitat i ràbia es va generalitzar entre els veïns i veïnes del barri del Clot de Barcelona que van voler resistir davant del desallotjament d'una família amb tres fills que vivien al carrer Lope de Vega des de feia més de 26 anys. Els fets van passar el 25 de juliol i ho resumeixen amb claredat les paraules d'un representant veïnal de Nou Barris que també era present a la protesta: "Els Mossos i Felip Puig han creuat una línia vermella". Els agents van atonyinar tothom que van voler i van respondre amb odi i prepotència qualsevol comentari, crítica o petició de les pròpies afectades. A banda de la personalitat psicòtica d'alguns dels antidisturbis que van participar del dispositiu, el que sembla clar és que el conseller Felip

Puig ha ordenat pujar un nivell el llistó repressiu contra totes aquelles persones que han decidit fer desobediència civil davant l'actuació de bancs, caixes i empreses immobiliàries. La consigna també afecta el personal sanitari i el Departament d'Interior ha fet arribar una circular interna als directius dels CAP perquè col·laborin a identificar els i les manifestants. Per si això fos poc, l'Audiència Nacional espanyola ha demanat informes policials sobre Democràcia Real Ya!, el moviment del 15-M i les entitats que convoquen a resistir els desnonaments. La crisi s'aguditzava i les elits del sistema polític i econòmic no semblen disposades a renunciar a certs privilegis, però que vagin amb compte, la indignació sense por sembla que no té marxa enrere.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Paral·lelismes la Xina/Barcelona

Laia Gordi
directa@setmanaridirecta.info

Fa uns mesos em van demanar que escrivís un article sobre l'explotació laboral a la Xina; vaig entrevistar el portaveu d'una organització de Hong Kong que s'ocupa de defensar els drets laborals del continent, on els sindicats estan prohibits. Els xinesos es lamenten, sobretot, que els paguen amb retard i que no els paguen les hores extres, que són obligatòries sota l'amenaça d'acomiadament. Tampoc tenen dret de vaga si no és que se l'atorguen per la seva banda, però sense sindicats és difícil organitzar-se. No els paguen les baixes per malaltia i una dona embarassada és clarament un problema. El fet és que vaig escriure l'article i a cada

línia, la hipocresia de casa nostra se'm clavava a l'esquena. Parlar de la Xina i posar-se les mans al cap era molt fàcil, mirar al nostre voltant semblava més complicat. La meua situació laboral en aquells moments era molt semblant a la dels compatriotes xinesos. El meu sou era deu cops el d'un treballador xinès, però com que m'obligaven a fer hores extres que no em pagaven i nocturnitat i caps de setmana, el preu per hora, a fi de comptes -i en relació al cost de la vida a Barcelona- només es distingia formalment respecte el del treballador de Shenzhen. Fer-me dormir en un prefabricat al costat de la redacció hagués estat massa grotesc per part de la direcció, per això em pagaven un sou que em permetia llogar una habitació petita a Barcelona. Tant per a mi com pel jove de Canton, les 14 ho-

res diàries ens rosegaven els dies. A la meua companyia no hi havia comitè d'empresa i tots érem tant amics i tan *progres* que deien que no feia falta. Jo tampoc tenia dret de vaga perquè el xantatge dels meus superiors s'imposava. Un company va ser pare i, quan va tornar de la baixa, li van fer notar que no treballava prou bé i que caldria que fes feina extra des de casa, "les hores que li deixava la nena". Jo vaig canviar de feina així que vaig poder i el pare de la criatura també. Vam plegar, esgotats i tristos. Morts de tanta hipocresia. Això sí, el company de Shenzhen es va llançar d'un sisè pis de la fàbrica el 21 de juliol. La lluita dels nostres avantpassats ens va salvar la vida. El meu cap, però, trucava la dona amb un iPhone, dels que es fabriquen a la planta de Foxconn del jove que no vaig conèixer.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana és la darrera que la DIRECTA surt al carrer en tot l'estiu. A l'agost, farem un descans merescut i mig obligat, ja que tota l'activitat social sol disminuir molt aquest mes, així com les nostres rutes de distribució i punts de venda. De totes maneres, ens anirà molt bé fer aquest descans perquè no n'hem fet cap des del Nadal, ja que la setmana santa va coincidir amb el Sant Jordi i el nostre aniversari i no vam poder fer descans. Així doncs, agafarem moltes forces durant l'agost i tornarem el dimecres 7 de setembre amb noves energies i amb la mirada fixa en la web que estem preparant i que començarem a actualitzar diàriament a partir del 3 d'octubre. És un projecte que ens il·lusiona molt i que, de ben segur, canviarà les nostres maneres de fer i, a més, arriba en un moment ideal ja que tothom preveu que aquesta tardor serà una de les més calentes dels darrers anys. La crisi econòmica, la indignació popular, la crisi política i de deute dels països, les eleccions avançades i una possible vaga general fan preveure una tardor molt moguda. Nosaltres hi serem, al peu del canó, cobrint tots els esdeveniments. Segur que vosaltres també. Així doncs, bon estiu i ens veiem als carrers. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JOAN TUR

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

- Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsilacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGÜEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

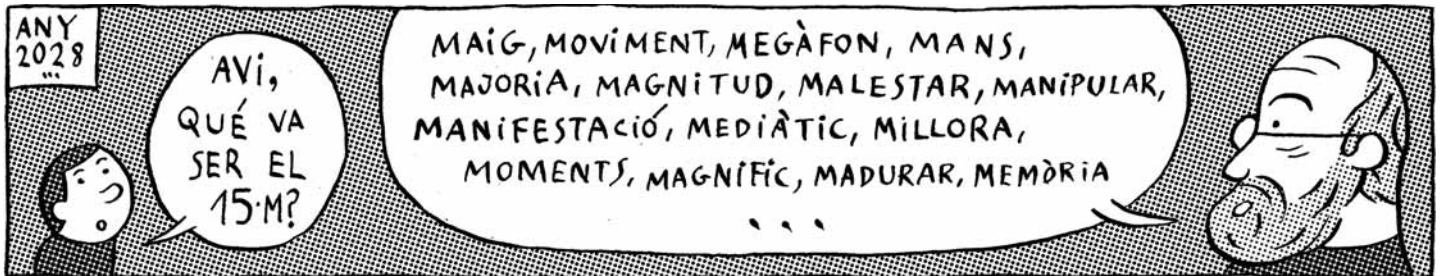
, així està el pati

Una nau de Poblenou ara és un habitatge precari | PÀG. 8

Milers d'indignades viatgen a Madrid per protestar | PÀG. 9

Alerta per un nou pla urbanístic a Viladecans | PÀG. 11

La CUP amb el repte de governar un consistori | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · EL JUTGE ELOY VELASCO INSTRUEIX UNA DEMANDA PRESENTADA PER MANOS LIMPIAS

L'Audiència Nacional també investiga la gent que lluita contra els desnonaments

Diversos oficis destinats a la policia espanyola, la Guàrdia Civil, els Mossos d'Esquadra i les policies municipals recopilen informació sobre el 15-M, les 'indignades' i Democracia Real Ya!

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Fins ara, sabem que l'Audiència Nacional havia tramitat una denúncia del sindicat ultradretà Manos Limpias contra les persones que van participar de les protestes contra el ple del Parlament de Catalunya del 15 de juny. Ara, però, hem sabut que la investigació judicial ha anat molt més lluny. Segons consta a les diligències que dirigeix el jutge d'instrucció Eloy Velasco i a petició d'a-

lloguers durant els últims mesos. Segons l'escrit de Manos Limpias, aquestes entitats estarien utilitzant "escuts humans" per impedir la legítima acció de la justícia. En un altre ofici, s'ordena investigar la persona o persones que hi ha darrere d'una pàgina web creada recentment on es coordinen les convocatòries per resistir davant les ordres de desnonament.

Tot plegat respon a la petició del sindicat Manos Limpias, que en el seu escrit considera que totes aquestes persones estarien cometent delictes contra les institucions de l'Estat (494, 495, 496, 497 i 505 del Codi Penal), sedició (544 del Codi Penal) i associació il·lícita (515 del Codi Penal). El procediment judicial es troba en una fase molt embrionària d'instrucció, moment en què el jutge ordena la recollida d'informació als diferents cossos policials. Un cop recollits tots els informes, Eloy Velasco haurà de decidir si considera que els fets en litigi són delictius. De tots els oficis enviats a cossos policials, n'hi ha dos que ja es troben en mans del jutge i han estat redactats pels Mossos d'Esquadra i per la Guàrdia Urbana de Barcelona, però, de moment se'n desconeix el contingut.

Vint identificats al Parlament
El conseller d'Interior, Felip Puig, ha explicat que la investigació dels fets del Parlament ha conduït a la identificació de més de vint persones, entre "organitzadors, convocants i participants", ara la fiscalia decidirà si se'n deriven imputacions i també noves detencions.

Manos Limpias considera que s'estan cometent delictes contra les institucions de l'Estat

quest sindicat de funcionariat, el jutjat ha enviat diversos oficis a les sotsdelegacions del govern a Madrid, Barcelona i Alacant i també als Mossos d'Esquadra i a nombroses policies locals perquè aportin atestats relacionats amb les protestes del moviment del 15-M davant les seus dels ajuntaments els dies de la seva constitució. L'Audiència Nacional també ha demanat a la Policia Judicial un informe sobre l'estructura del Moviment 15-M, les indignades, Democracia Real Ya i les entitats que han protagonitzat resistències a desnonaments per execucions hipotecàries o per impagament de

Els antidisturbis van treure una a una a totes les persones que miraven d'aturar el desnonament

BARCELONA · EL PROPIETARI HA TRIPLICAT EL PREU DEL LLOGUER

Desnonament amb violència policial al Clot

Pau Casanellas
redaccio@setmanaridirecta.info

El Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya vol imprimir el seu segell també en els casos de desnonament. Així ho va certificar la duresa policial amb què els Mossos d'Esquadra van actuar el dilluns 25 de juliol per permetre l'expulsió d'una família del barri del Clot de Barcelona que feia 16 anys que residia al mateix immoble, de renda antiga, i que mai no

havia deixat de pagar el lloguer. El malson per a la Verónica, l'Eliseo i les seves tres criatures va començar fa quatre anys, quan el propietari de l'edifici, Alberto Viña Tous, va decidir triplicar el preu del contracte de lloguer del pis, de renda antiga. La família es va negar a firmar cap nou contracte, ja que no podia fer front al nou lloguer i, mentre continuava pagant totes les mensualitats, va portar el cas als tribunals. Malgrat que, en primera instància, la justícia els va donar la raó, l'Audiència Pro-

vincial va acabar avalant les tesis de l'arrendador.

Davant de l'ordre de desnonament, la Verónica i l'Eliseo van entrar en contacte amb la Xarxa de Suport Mutu sorgida de l'Assemblea del Clot-Camp de l'Arpa. D'acord amb les integrants de la Xarxa, van dissenyar l'estratègia per evitar el desnonament. La presència de més de 200 persones convocades per la Xarxa de Suport Mutu i l'Assemblea

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

del Clot-Camp de l'Arpa el matí del 25 de juliol no va poder impedir, però, l'execució del desnonament. Un desplegament espectacular dels Mossos va fer ús de la violència per desallotjar les persones concentrades tant davant com dins de l'edifici. Una quarantena d'aquestes persones van ser identificades, una vintena d'elles denunciades per desobediència i resistència a l'autoritat i una detinguda. Només s'havien presentat càrrecs d'aquest tipus en un desnonament executat a Vic el mes de febrer. Els agents també van carregar contra les veïnes que els increpaven i li van obrir el cap a un home gran. El cas resulta encara més sagrant atesa la personalitat del propietari de l'immoble. Alberto Viña Tous va ocupar diversos càrrecs durant els últims anys del franquisme: va ser vicepresident del Sindicato de Prensa, Radio, Televisión y Publicidad i membre del Consejo Nacional de Prensa, a més de director de la revista TBO. L'any 2009, Viña Tous va aconseguir desnonar un altre veí de la mateixa finca.

Davant la gravetat dels fets, un comunicat firmat per la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona, l'Observatori de Drets Econòmics, Socials i Culturals i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca ha denunciat l'ús de la força "absolutament injustificat i desproporcionat" i ha demanat la dimissió del conseller d'Interior, Felip Puig. Per la seva banda, els sindicats dels Mossos SME-CCOO i SAP-UGT han reclamat públicament que els requeriments de desnonament no incloguin el dia i l'hora, la qual cosa facilitaria el desallotjament de les persones afectades.

Suspensió a la Roca del Vallès

Una cinquantena de persones van aturar el llançament de la hipoteca que volia fer la Caixa Laietana el dilluns 25 de juliol al matí sobre un veí, la seva dona, la filla, els seu pare i la seva mare i l'àvia malalta, a la Roca del Vallès. Cap al migdia, dues patrulles de Mossos d'Esquadra van intentar fer sortir el veí fora de l'edifici perquè dialogués amb la comitativa judicial. El veí no ho va voler fer per por de ser sorprès i desnonat i els Mossos van aconsellar a les representants dels jutjats i de la caixa que no s'acostessin a l'immoble. Enemic de la confusió, la treballadora social de l'Ajuntament, que va acompanyar la família en tot moment, va notificar l'aplaçament del desnonament fins el 5 de setembre, però va caldre anar a buscar el document per escrit als jutjats. Al llarg del matí, la DIRECTA va intentar posar-se en contacte amb Caixa Laietana, entitat que va derivar el setmanari a l'oficina de recuperació d'immobles de Barcelona. Allà i amb molt nerviosisme, han donat evasives i han deixat el setmanari sense poder tractar la informació.

BARCELONA · HI VIUEN PROP DE 70 PERSONES D'ORIGEN SUBSAHARIÀ QUE RECULLEN FERRALLA**Manifestació contra el desallotjament d'una nau al Poblenou**

CARLA MORAL

Desenes de residents a la nau en litigi van participar de la protesta

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Prop de 200 persones es van manifestar al barri del Poblenou el 25 de juliol per protestar "contra de la discriminació de la comunitat africana i en suport a les amenaçades pel desallotjament de la nau del carrer Badajoz", segons es llegia al

pamflet que repartien les organitzadores. La manifestació va finalitzar a la plaça Tísner, a la rambla del Poblenou i davant el Casino de l'Aliança, on diverses persones i representants d'entitats i associacions que donaven suport a la marxa van prendre la paraula i van llegir un manifest.

Aquell mateix matí havia tingut lloc el judici per la via civil i,

segons Manuel Andreu, membre de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou, el jutge "molt probablement ordenaria el desallotjament de la nau industrial". A la nau, hi viuen aproximadament una setantena de persones d'origen subsaharià, la majoria de les quals provenen del Senegal, però també serveix de punt base per la gent que es dedica a la recollida

de ferralla. Un centenar de les manifestants eren veïnes del barri que havien vingut a donar suport a la manifestació. L'altre centenar eren gent de l'Àfrica subsahariana que es veia afectada pel més que possible desallotjament de la nau del número 112 del carrer Badajoz. Entre aquesta gent, trobem Max, un senegalès de 23 anys que va arribar a Las Palmas de Gran Canària fa gairebé cinc anys. Ho va fer en pastera, com la majoria dels seus compatriotes. Els diners que guanya recollint ferralla li donen just "per menjar i per trucar a la família".

I és que la recollida de ferralla ha trobat nous interessats en aquests moments de crisi i més entre els sectors que no poden accedir a una feina perquè no tenen permís de treball ni de residència. Les persones que es dediquen a la recollida reben quinze cèntims per cada quilo i cada dia arriben a guanyar entre 14 i 16 euros. Venen el material als encàrregats de transportar la ferralla a la deixalleria. "És una feina de merda", explica un jove que vesteix una armilla fluorescent i empeny un carro amb una nevera a sobre, "però és l'únic que tinc per guanyar-me la vida".

CATALUNYA · LA REORDENACIÓ DE L'ATENCIÓ PRIMÀRIA I URGENT AFECTARÀ 97 CAP, EL 25% DEL TOTAL**Tisorades a l'Hospital de l'Esperança i un ERO al Parc de Salut Mar**

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Hospital del Mar de la Barceloneta i el de l'Esperança, a la Vila de Gràcia, només són dos dels casos de centres de salut afectats per les retallades a Catalunya. La reordenació de l'atenció primària i urgent impulsada pel Departament de Salut afectarà el 25% dels centres d'atenció primària (CAP) i tants altres centres d'atenció continuada, dispensaris o hospitals on s'oferia atenció urgent. Sota el pretext de l'aplicació de "mesures per millorar l'eficiència i la qualitat del sistema sanitari", el conseller Boi Ruiz tancarà 40 CAP a l'estiu, 33 entre les 22h i les 8h, tretze entre les 12h i les 15h i onze durant el cap de setmana. Les retallades al Departament, de gairebé el 7% de la partida assignada al pressupost respecte l'any 2010, també s'estan concretant en tancaments de quiròfons i de llits i en anuncis d'acomiadaments.

ROBERT BONET

Els antidisturbis bloquegen l'accés a l'Hospital del Mar

Accions per l'Esperança
L'anunci de tancament de les urgències de nit a l'Hospital de l'Esperança va fer saltar totes les alarmes entre la plantilla del centre i el veïnat, que des de fa mesos mantenen una campanya conjunta per evitar que això passi. El tancament d'aquest servei de 20h a 8h farà que l'atenció urgent es desviï als centres d'urgències d'atenció primària

(CUAP) de fora del barri. Segons fonts de la plantilla, "la manca d'eficiència que ens atribueixen és provocada per ells, ja que han estat desviant persones que requerien atenció urgent a d'altres centres per poder dir que no som eficients". En aquest escenari, l'Assemblea de la Vila de Gràcia acamparà davant el centre el 28 de juliol i farà una visita massiva a les urgències una

hora abans que el servei s'acabi per sempre, el dia 1 d'agost.

ERO al Parc Salut Mar

El consell rector del Parc Salut Mar va amenaçar el comitè d'empresa amb un ERO que afectaria 194 llocs de treball si no accepten un que n'afecti 50, a més d'altres mesures de reducció de pagues, vacances o retribucions per baixa per malaltia. Segons les treballadores, a l'Hospital del Mar, l'ERO provocarà el tancament de 80 llits els mesos d'estiu, deu llits permanentment i els quiròfons a la tarda, però també afectarà d'altres centres. Al Centre Fòrum, implicarà el tancament de 22 llits de llarga estada i el tancament de les urgències de psiquiatria. A l'Hospital de l'Esperança, tindrà conseqüències amb el tancament de 40 llits i l'eliminació d'algunes especialitats. Les treballadores i usuaris afectades es concentraran el 29 de juliol a les 12 del migdia davant la seu del Departament de Treball.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · LA CONFLUÏNCIA DE CAMINANTS DE TOT L'ESTAT SE CELEBRA AMB UNA GRAN MANIFESTACIÓ

Les marxes indignades arriben a Madrid

Alfonso López Rojo
redaccio@setmanaridirecta.info

Poc més de dos mesos després que el moviment del 15-M es formés espontàniament per fer front a l'actual situació econòmica, política i social, el dissabte 23 de juliol, les set marxes organitzades des de tots els punts cardinals de la península van confluir a Madrid.

La participació des dels Països Catalans es va enquadrar en la ruta Est, que va començar a València el 19 de juny; i en la ruta Nord-est, que va partir de Barcelona el 25 de juny. Aquest setmanari va poder seguir l'última etapa de la ruta Nord-est que va començar a la localitat de Torrejón de Ardoz per superar els 22 quilòmetres de recorregut que la

YOHANNA GUERRERA

La plaça del Sol de Madrid, quan van arribar les columnes el dia 23 de juliol, ofería aquesta imatge

La manifestació compta amb la participació de prop de 40.000 persones

separaven de la madrilenya Puerta del Sol, punt final de la ruta. Torrejón també va ser el punt de trobada de caminants provinents de Saragossa, Terol i Conca i també de les persones desplaçades en autobusos des de Barcelona i Reus.

Aquesta última etapa de la marxa es va començar amb prop de 400

persones, nombre que va anar creixent al seu pas per les localitats que formaven la ruta. Al capdavant de la columna, avançava el grup de ciclistes que, dies enrere, havia iniciat el seu camí a la Trinitat Vella i Sant Andreu de Palomar. Amb un sol de justícia, però amb l'ànim contagiats per les botzines solidàries dels automòbils que topaven amb la marxa, no van deixar de cantar cànctics i consignes durant una llarga serp humana, a la pell de la qual es podien llegir pancartes de Martorell,

de les Acampades de Barcelona i de l'Hospitalet, de Castelldefels, d'estudiants de Lleida, del col·lectiu de treballadors i treballadores indignades demanant una vaga general i, fins i tot, un cartell de Sant Antoni de Vilamajor que informava que els regidors del poble s'havien pujat el sou més d'un 50%.

A mig matí, la marxa va passar per San Fernando i, al migdia, va prendre el parc de la localitat de San Blas, on la columna va ser rebuda amb un menjar popular. Després de

dinar, es va fer una assemblea en què es van posar en comú les experiències del moviment del 15-M i es va idear la pancarta de capçalera per entrar a la ciutat de Madrid. El lema escollit va ser *Banca Pública Transparente*.

Benvinguda dignitat

Ja a la tarda, la marxa va tornar a enfilar la carretera fins al barri madrileny de Ventas i l'àrea de Goya. En aquest moment, la columna ja comptava amb la participació de

més de 2.000 persones, que van protagonitzar una entrada ben sonora per la Puerta de Alcalà. Tot seguit, van formar una cadena humana davant l'edifici de l'Ajuntament de Madrid, mentre dos joves col·locaven un nas de Pinotxo molt llarg a l'estàtua de la Cibeles.

A les 20:15h, la columna Nord-est va arribar a la Puerta del Sol, però, en realitat, no hi va poder entrar del tot perquè la plaça era pràcticament plena de la gent de Madrid que havia sortit al carrer a rebre les marxes. A cadascun dels accessos a la plaça, hi havia una gran pancarta amb el lema *Benvinguda dignitat*.

A mesura que van poder entrar a la plaça, les participants de tot l'Estat es van abraçar amb força i alegria, instant en què es va viure un dels moments més emotius de l'enfocada curta història del moviment del 15-M.

Després d'acampar al Passeig del Prado, l'endemà -diumenge 24 de juliol- es va celebrar una gran manifestació que va sortir d'Atocha fins arribar a Sol encapçalada pel lema *No es una crisis, es el sistema*. La protesta va comptar amb la participació de prop de 40.000 persones, que van donar un nou impuls al moviment, mentre corejaven consignes tan contundents com aquesta: "De norte a sur, de este a oeste, la lucha sigue, cueste lo que cueste". Si res no canvia, la propera gran cita serà el 15 d'octubre.

BARCELONA · ELS BARRIS SE CITEN A LES PORTES DELS CENTRES DE SALUT PER ANAR A LA MANIFESTACIÓ DEL 20 DE JULIOL

Surten al carrer contra els pressupostos

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El moviment del 15-M ja té una altra data pel record. 20 de juliol de 2011. Les expectatives eren molt més modestes que les de feia un mes, quan 200.000 persones van inundar el centre barceloní. El fet que la convocatòria es fes en ple juliol -un mes en què solen ser poc concorregudes- i un dimecres a la tarda, a més de la poca difusió, feien preveure una manifestació més petita que la del juny. Tanmateix, la sorpresa va ser gran, ja que 30.000 persones -xifra que els Mossos d'Esquadra rebaixen a 7.500- es van tornar a mobilitzar contra les retallades impulsades pel govern a uns pressupostos ajustats que, aquell mateix matí, es van aprovar al Parlament amb els vots favorables de CiU, PP i el diputat no adscrit Joan Llaortia. Algunes assemblees van baixar en marxa des d'hospitals com el de Sant Pau, l'Esperança o el Mar i també des del CAP de Numància. La

manifestació, encapçalada per la mateixa pancarta del 19-I (*El Carrer és nostre. No pagarem la seva crisi*), va acabar davant de l'estació de França, on es va celebrar una assemblea multitudinària davant d'un ampli cordó policial.

Senyalant les culpables

19h Plaça Catalunya. La plaça que durant setmanes va acollir l'acampada barcelonina, la plaça on es va resistir un desallotjament, una celebració massiva de la Champions, on es va desobeir durant dies i dies les normatives de civisme i fins i tot de la Junta Electoral Central. La plaça tornava a ser presa pel poble i enfilava pel passeig de Gràcia per senyalant un primer culpable: el Banc Santander. Des del camió de la capçalera, diverses persones van anar opinant sobre les diverses institucions senyalades com a culpables. I no només bancs o caixes com el Santander o Catalunya Caixa, sinó també la Borsa de Barcelona -que aquella mateixa setmana havia arribat a

mínims anuals amb la caiguda fins els 9.350 punts-, la seu del Departament de Justícia, la de la patronal catalana Foment del Treball -des d'on s'ha impulsat, entre d'altres, la reforma laboral-, la seu de CCOO i UGT -que van aprovar la reforma de les pensions- o la delegació del govern espanyol al Pla de Palau -responsable últim de totes les reformes i retallades aprovades a nivell estatal.

Assemblea massiva un cop més

A les acaballes de la manifestació, els efectius de la Brigada Mòbil van barrar el pas a les manifestants, que volien arribar al Parc de la Ciutadella, i, traient els escuts i les pilotes, van fer un gran cordó policial. Les que encapçalaven la manifestació van interpretar-ho com "una provocació" i van decidir plantar-se al davant per celebrar una assemblea on es decidiria les mobilitzacions de l'endemà: talls de trànsit i una concentració davant de l'Hospital del Mar. Els talls

ROBERT BONET

La Via Lletana es torna a omplir gràcies a la manifestació del Moviment 15-M

de trànsit, que havien estat convocats només amb set hores d'antelació, no van ser gaire reeixits i van patir la forta presència policial, que va encerclar i identificar diversos grups de persones als talls de trànsit, però també a la sortida del metro Ciutadella-Vila Olímpica, on

els mateixos grups es dirigien a l'Hospital del Mar. La presència policial es va estendre fins a la porta de l'hospital, on els Mossos van fer un cordó policial que va impedir l'entrada d'algunes usuàries i membres de la plantilla basant-se en criteris d'estètica.

, així està el pati

CATALUNYA • L'ADMINISTRACIÓ MALBARATA I LES EMPIRES VOLEN MANTENIR ELS BENEFICIS MILIONARIS

Transport sanitari: retallades amb nocturnitat i traïdoria

Ivan Santiago
girona@setmanaridirecta.info

Un volum de beneficis astronòmics, uns pressupostos sobreinflats, l'incompliment del conveni col·lectiu, l'amenaça d'acomiadaments massius i tot un seguit d'irregularitats en la gestió del conflicte. Aquests són els ingredients del nou pastís que fa temps que cuinen l'administració i les empreses, en la direcció de precaritzar el sector del transport sanitari de Catalunya. L'afectada, pel que fa a qualitat assistencial, és tota la població. I l'afectació en l'àmbit laboral pot portar a l'acomiadament de prop de 400 treballadores. Tot i que de manera esglonada, com diu la frase feta, *sense pressa, però sense pausa*. La màquina de retallar no s'atura. Va començar fa uns quants mesos, amb una reducció salarial del 2,5% a les treballadores del sector. Aquesta retallada, en principi, havia de ser del 5%, però, fruit de les mobilitzacions de protesta que es van produir, la patronal va pactar amb els agents socials la reducció a la meitat i el retorn de les quantitats a partir d'aquest mes de juliol. A data d'avui, aquests diners no han estat retornats i les empreses ja han començat a *reubicar* i acomiadar personal. Òbviament, en aquest clima d'incompliment dels pactes, els temes pendents que les empreses tenien amb les treballadores -com el compliment del conveni col·lectiu, les hores no retribuïdes i d'altres- han quedat en el dic sec, "austeritat obligada per la crisi". En tot moment, el gruix de les mesures d'austeritat pressupostària de la patronal ha recaigut principalment en les treballadores

La reducció salarial del 2,5% ha estat aplicada només a les treballadores de base; el personal de gerència no ha patit retallades

res. La reducció salarial del 2,5% ha estat aplicada només a les treballadores de base, el personal de gerència no ha vist reduït ni un centí de les seves setze nòmines anuals. Igual que tot l'accionariat, no ha renunciat i ha continuat repartint-se un benefici que, durant l'exercici 2009, van ser d'uns

Acció de protesta de les treballadores del transport sanitari

> Ambulàncies en lluita, sonen les sirenes

De la mateixa manera que les retallades i els acomiadaments avancen, les protestes i les mostres de desacord també. Les treballadores del sector del transport sanitari van protagonitzar una vaga de quatre dies la setmana passada, a més de manifestacions i accions de protesta per tot el territori català. La vaga de les ambulàncies es va fer els dies 19, 20, 21 i 22 de juliol. L'acció de protesta va finalitzar amb un total d'entre 1.200 i 1.600 serveis aturats o anul·lats. Durant aquests dies, la feina dels piquets va ser cabdal per contrarestar l'incompliment dels ser-

veis mínims per part de l'empresa. El pacte d'aquests serveis mínims només contemplava la cobertura del transport urgent, les diàlisis i els serveis oncòlogics. Les visites, les altes hospitalàries, les rehabilitacions, etc... no entraven dins del pactat. Malgrat tot, les empreses van intentar *colar* aquests serveis durant totes les jornades de vaga i, van mesclar serveis mínims amb serveis que surten fora dels criteris pactats en transports col·lectius o, directament, els van camuflar com a serveis mínims. A Girona, per exemple, es van viure algunes situacions de coacció per part del

personal de gerència. Van enviar els Mossos d'Esquadra a l'Hospital Josep Trueta per garantir que es fessin els serveis, fins i tot hi va haver personal de gerència que es va presentar davant de l'hospital i va amenaçar els piquets i les treballadores que es mantenien a l'espera dins del recinte hospitalari. Des de la direcció i SEM es va prohibir explícitament a les treballadores romandre en espera, com es habitual als hospitals. El tercer dia de vaga, a la capital gironina, es va fer una manifestació que va transcórrer pels carrers del centre de la ciutat. A la marxa, hi van assistir un cente-

nar de persones del sector i gent solidària amb la seva lluita. Es van cridar consignes com "Si et poses malalt, a peu a l'hospital" o "Artur Mas, a quina mútua vas?". En d'altres indrets de la geografia catalana, es van fer concentracions davant les bases de treball i els ajuntaments. A partir del dimarts 26 de juliol, s'ha convocat una vaga indefinida del transport sanitari urgent. De moment, sobre la taula, hi ha l'amenaça de més acomiadaments, més reubicacions i més reduccions salarials. En definitiva, més precaritzat laboral i menys qualitat assistencial.

2,2 milions d'euros, 500 milions més que en l'exercici anterior. De moment, l'empresa TSC, adjudicatària de diversos lots del transport sanitari urgent, ha presentat un ERO que afectarà prop de 250 treballadores. Al Consorci del Transport Sanitari de Catalunya (regió Girona), hi ha 45 persones que poden ser acomiadades, segons els càlculs que l'empresa té sobre la taula.

Totes aquestes mesures van encaminades en la línia de mantenir el gruix de beneficis, malgrat el descens dels ingressos provinents de l'administració. D'altra banda, SEM, l'entitat que gestiona les emergències mèdiques i que subcontracta empreses de transport sanitari per fer el servei urgent, ha iniciat de manera exprés i quasi amb nocturnitat la retirada d'ambulàncies per tot el territori.

El dissabte 23 de juliol, algunes treballadores, quan van anar a treballar, es van trobar amb la sorpresa desagradable que la unitat ja no existia a ulls del SEM i amb una notificació per part de l'empresa TSC que els comunicava el que estava passant *de facto*, que serien "recol·locades" o acomiadades. Aquesta primera retirada, tindrà una afectació aproximada de 47 vehicles a tot Catalunya. Moltes

d'aquestes ambulàncies es mantenen operatives 24 hores i, ara, senzillament desapareixen. D'altres escurcen el seu horari a dotze o setze hores. Tot això, segons dades aconseguides per aquest mitjà, ja que, de moment, durant tot aquest procés, la informació que es dona és molt inconnexa perquè tant SEM com la patronal es mostren molt hermètics. En aquest cas, SEM també te clar d'on retallar per

QUIM PONT

, així està el pati

poder continuar gaudint de tots els beneficis que li genera el transport sanitari; evidentment, de la part assistencial i laboral. Cal recordar que aquest organisme està sota investigació judicial per l'afer del pressupost de la construcció de la seva seu central. L'obra estava pressupostada en quatre milions d'euros, que es van acabar convertint en 9,5 milions. També es van detectar irregularitats en la gestió operativa del sistema d'emergències i en el servei d'atenció i informació que SEM va adjudicar a una UTE formada per les companyies International Health Services Argentina (IHSA) i Consorci Hospitalari de Catalunya Consultoria i Gestió. El servei ofert per aquesta UTE va ser tan deficient que la mateixa administració catalana va decidir trencar el contracte. La Generalitat va pagar 2,1 milions d'euros per aquest servei, però, en un informe elaborat per la pròpia administració, es detallava que els serveis prestats ascendien com a molt al mig milió d'euros. La UTE havia inflat el preu 1,5 milions d'euros indegudament. Pel que fa a les formes, tampoc no són gaire curosos en tot aquest procés. En el cas de Girona, per exemple, les treballadores s'estan assabentant de la seva nova situació laboral 24 hores abans, en el millor dels casos; les envien a bases llunyanes del seu domicili o, simplement, no els renouen el contracte. El darrer gest de declaració d'intencions ha estat retirar quatre ambulàncies sense

El darrer gest de declaració d'intencions ha estat retirar quatre ambulàncies sense previ avís, un dia abans de la vaga indefinida

previ avís, un dia abans de la vaga indefinida convocada en el transport urgent. Aquest moviment estratègic, quasi d'escacs, té l'objectiu de rebaixar el punt de partida de la negociació dels serveis mínims i que aquests no afectin els criteris per implementar les futures retallades previstes. Així doncs, la banca sempre guanya. Ara caldrà veure quins seran, a nivell empresarial, els beneficis de tot aquest conflicte. A banda del grau de beneficis sostingut, caldrà avaluar els *extres* que sempre hi ha. En el cas de la vaga anterior, per exemple, la torna va ser de dos anys de prorroga del concurs per a les empreses. I, amb el 2,5% de retallada salarial a la plantilla, obtenien un finançament gratuït a interès zero per al següent concurs.

BAIX LLOBREGAT · SALVEM OLIVERETES DIU QUE ES TRACTA D'UN NOU IMPACTE AL DELTA DEL LLOBREGAT

El Ministeri de Medi Ambient aprova el projecte del passeig marítim de Viladecans

SALVEM OLIVERETES

El passeig marítim passarà per les antigues instal·lacions del càmping 'La Ballena Alegre'

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El Ministeri de Medi Ambient va aprovar, el 4 de maig, el projecte de front marítim de Viladecans, a proposta de l'Ajuntament d'aquesta vila costanera del Baix Llobregat. Ja fa anys que el consistori intenta aprovar el projecte, però la Generalitat l'ha tombat en dues ocasions amb l'argument que, abans, cal que s'aprovi el pla especial del Delta del Llobregat. El projecte dibuixa un passeig marítim de 580 metres que va des

de l'aparcament de l'estany de la Murtra fins a la sortida a mar del camí de les Filipines (tots dos paratges inclosos dins la Xarxa Natura 2000) i que passarà per les instal·lacions de l'antic càmping *La Ballena Alegre*. El passeig serà de formigó, amb unes baranes de fusta i el projecte aprovat és menys agressiu que els anteriors, ja que no inclou cap zona dins la màxima figura proteccionista a nivell europeu tot i que toca els seus límits. L'Ajuntament de Viladecans fa anys que intenta aprovar el projecte, però el Departament de Medi Am-

bient de la Generalitat el va retirar dues vegades perquè considerava que fins que no hi hagués un pla global definit pel delta no s'havien desenvolupat plans parcials. Tot i així, el projecte que ha aprovat definitivament el Ministeri de Medi Ambient tenia adjudicada una partida anual de tres milions d'euros (els diners que costarà el projecte) en els pressupostos generals de l'Estat des de l'any 1994, tot i que mai no es va acabar de desenvolupar i els diners es van destinar a d'altres plans. També fa anys que diferents entitats ecologistes de la

comarca especulen amb la possibilitat que s'uneixi Gavà i Viladecans amb un passeig marítim continu per tota la zona del delta del Llobregat. Segons denunciïn, aquesta obra seria especialment polèmica, ja que hauria de travessar l'estany de la Murtra. L'entitat ecologista *Salvem Oliveretes* assegura que és un nou "impacte ambiental a la ja degradada zona del delta del Llobregat" i critica la posició de l'Ajuntament, que en un ple del 29 de gener de 2009 va acordar "promoure un debat públic sobre el projecte del front marítim", cosa que "no s'ha fet", denuncia l'entitat ecologista. En canvi, l'Ajuntament va muntar una festa el 19 de juny per "celebrar la primera petjada del futur passeig marítim".

Contactes a Medi Ambient

Els grups ecologistes també denuncien que el director de programes de la zona deltaica de Viladecans, Cristòfol Jordà, va ser nomenat per Aznar l'any 1998 com a assessor del gabinet del secretari d'estat d'Infraestructures i Transports i que el 2002 va ser l'assessor del director general de l'empresa Iberinsa (una de les principals consultores d'enginyeria) en temes mediambientals. En aquest camp, va ser una de les persones responsables de la metodologia de la redacció del Pla Hidrològic Nacional impulsat pel PP l'any 2003.

EL CAMP · PINTEN EL PORTAL D'UNA PARELLA DE LESBIANES AMB L'APEL·LATIU 'GUARRAS'

L'homofòbia no descansa a Tarragona

Josep M. Llauradó
elcamp@setmanaridirecta.info

Tarragona va ser escenari d'una altra agressió homòfoba el 19 de juliol. No és la primera en el que portem de segle. Tot just l'abril de 2010, un membre del col·lectiu de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals del Camp de Tarragona H2O va denunciar que no els havien llogat un pis pel fet de ser una parella gai a la mateixa ciutat. En aquell moment, es va assenyalar que continuen existint situacions d'aquest caire encara que no es denunciïn i mai no surtin a la llum. Doncs bé, el 19 d'aquest mes, una altra denúncia ha entrat a registre. Una parella de lesbianes que conviu amb el seu fill menor van rebre un atac inesperat a la porta de casa seva, a la Part Alta. Després d'olorar ferum d'esprai cap a les 4 de la matinada i no veure res d'estrany, van tornar a dormir. La sorpresa se la van trobar l'endemà,

JOSEP MARIA LLAURADÓ

La pintada ocupava la porta sencera i les columnes que la sostenen

quan una pintada amb la paraula *guarras*, acompanyada de diversos símbols que no van saber identi-

ficar, cobria la fusta de la porta del seu habitatge. Afirment que mai no havien tingut cap mena de proble-

ma amb les veïnes i desconeixen qui deu haver estat l'autora dels fets. Un cop van relatar els fets a la Guàrdia Urbana, es van dirigir a una entitat perquè ho tragués a la llum pública, perquè elles no volen que se les reconegui i van netejar la pintura tan ràpid com van poder. El dimarts de la setmana següent, la CUP va explicar-ho en una roda de premsa i va presentar una proposta de moció perquè es debatés al ple la proposta de declaració de ciutat no tolerant amb l'homofòbia i la transfòbia i per la diversitat sexual. Des dels moviments socials que defensen la llibertat sexual, s'esgrimeix que l'homofòbia i la transfòbia encara són presents en formes ben diferents de les que podien existir fa dècades, però que són igual d'agressives. En aquest cas concret, tanmateix, s'hi afegí la seva condició de dones i, per tant, a l'homofòbia, caldrà sumar-hi el masclisme com a motius principals de l'atac.

, així està el pati

TORTOSA · REPRESSIÓ El Casal Popular Panxampla es queda sense espai a la Festa del Renaixement

Directa
terresebre@setmanaridirecta.info

La setzena edició de la Festa del Renaixement de Tortosa, un esdeveniment de recreació històrica ambientat al segle XVI que s'ha celebrat del 21 al 24 de juliol, s'ha vist afectada per un conflicte polític entre l'Ajuntament i el Casal Popular Panxampla. Aquest casal, que fa set anys que organitza la taverna El Cau de la Bandolera en el marc d'aquestes festes, ha vist com l'Ajuntament els posava diverses traves per impedir la seva participació normal al Renaixement.

El consistori tortosí va decidir saltar-se el concurs públic a través del qual s'atorguen els permisos per ubicar les diferents tavernes i va adjudicar de forma directa l'espai que sempre havia ocupat el Casal Panxampla a una altra entitat. A més, l'Ajuntament tampoc no va complir els terminis i va notificar la decisió de no deixar instal·lar la taverna al Panxampla 25 dies més tard del que marquen les bases del concurs públic.

Davant aquesta situació, el 19 de juliol, el Casal Panxampla va fer una roda de premsa per denunciar el "caràcter polític" de la decisió presa pel consistori i va rebutjar l'argument dels suposats problemes tècnics que al·legava l'Ajuntament.

Diferents membres del col·lectiu van explicar, també, que des de l'inici de la campanya per la retirada de símbols franquistes, han tingut nombroses dificultats per part de la corporació municipal en l'organització de les desenes d'actes públics que duen a terme durant l'any.

Finalment, l'entitat va optar per muntar la taverna al local que tenen situat al nucli històric. Durant els quatre dies de festa, centenars de persones van passar per la seu del casal a donar el seu suport i moltes artistes van fer-hi actuacions solidàries. De fet, una trentena d'artistes dels diferents espectacles que hi ha a la Festa del Renaixement van firmar una carta de suport al Casal Popular Panxampla.

El punt negatiu el va posar l'Ajuntament quan, el dissabte 23 a la tarda, va enviar la Brigada Municipal i la Policia Local a retirar una pancarta que hi havia al carrer del Casal Panxampla, on es podia llegir: "L'esplendor d'una ciutat amb una democràcia del segle XVI, fent ironia amb el lema oficial de la Festa del Renaixement".

ALT EMPORDÀ · LA CUP ACONSEGUEIX MAJORIA ABSOLUTA EN AQUEST POBLE DE 400 HABITANTS

Viladamat: treballant perquè la gestió no ofegui les propostes de canvi

DÚNIA RIERA

L'assemblea-equip de govern de Viladamat celebra el ple d'investidura

Lluc Salellas i Vilar
redaccio@setmanaridirecta.info

Viladamat és un poble de 400 habitants situat a la frontera -molta gent diria *artificial*- que separa l'Alt del Baix Empordà. Un municipi històricament dedicat a la pagesia i de paisatge agrícola que, aquests darrers anys, ha anat patint -com molts pobles del país- una transformació dels seus sectors productius cap a altres sectors com el dels serveis. Un poble corrent del món rural català, d'aquells on CiU aconseguí més del 40% dels vots a les eleccions autonòmiques, però on, sorprenentment, l'anomenat *municipalisme alternatiu*, gràcies a la CUP, va aconseguir la seva primera majoria absoluta (amb un 87% de participació) el mes de maig passat.

Constància i normalitzar la política

El primer que es pregunta molta gent és com ha aconseguit, la CUP, un projecte que s'autodefineix com a independentista i socialista, obtenir aquests resultats electorals. En Robert Sabater, tècnic agrícola i regidor d'Urbanisme, explica a la DIRECTA -enmig d'una assemblea de govern (oberta)- que la victòria electoral és una conseqüència de vuit anys de treball intens amb les associacions del poble i, sobretot,

de la tasca d'explicar dia rere dia què s'hi cou, a l'Ajuntament, i quines propostes poden millorar el poble. Per la seva banda, Irene Palol, mestra d'una escola de Figueres i alcaldessa, afegeix que el poble ha vist en la CUP una alternativa de govern constructiva, que acostava la política a totes les cases i on "el fet de ser jove ja no és una rèmora pejorativa, sinó que és quelcom positiu perquè és sinònim de noves formes de fer política i de no corrupció".

Quants alcaldes i alcaldesses hi ha?

Fora de l'Ajuntament, la percepció majoritària és que el poble hi sortirà guanyant, amb l'aposta de canvi radical que proposa la CUP. Mentrestant, l'assemblea de la CUP (el nou equip de govern) es reuneix tres tardes a la setmana per anar concretant un model de govern diferent del que havia viscut el poble els darrers anys. Així, han decidit que el primer que cal fer és fer entendre a les viladamentenques que, a partir d'ara, tot el treball municipal es fa en equip, es diversifiquen les tasques i les responsabilitats, es prenen les decisions de manera assembleària i es fa un traspàs públic de tota la informació. "Evidentment, ens agradaria que demà mateix Viladamat pogués ser com Marinaleda, amb assemblees populars i gestions municipals col·lectives i obertes, però

perquè això funcioni, primer, cal posar els fonaments d'unes noves dinàmiques d'acció política", argumenta l'alcaldesa Irene Palol.

Referèndums i cooperativa d'habitats

Durant el seu primer mes al govern, l'assemblea de la CUP a Viladamat ha prioritzat la feina per canviar la cultura política del poble i, especialment, ordenar i regular la situació municipal per acabar amb el presidencialisme, el *clientelisme* i la precarietat que, segons la CUP, existia (hi havia treballadores municipals sense contracte, un deute econòmic de milers d'euros, etc.). Unes tasques que, combinades amb el diàleg i la gestió del dia a dia, haurien de permetre iniciar projectes innovadors d'aquí a un any, ja que -segons afirma Palol- "un Ajuntament de la CUP no pot ser que només faci gestió municipal i apaiui focs". Entre les propostes que estudien pel futur, hi ha la de fer consultes populars vinculants, la d'elaborar pressupostos participatius o la de potenciar cooperatives juvenils d'habitatge. Aquestes idees s'han d'afegir a d'altres propostes, algunes d'elles ja executades, com la renúncia de quasi el 90% del sou dels quatre regidors per evitar la professionalització de la política i la retirada de simbologia espanyola de tots els espais públics del poble.

Incidència i canvis limitades

Ara bé, la il·lusió que es transmet es barreja amb una sensació agra que la capacitat d'incidència que tindran els propers quatre anys no serà l'esperada. "La gestió del dia a dia ens ocupa molt, massa espai", creu Robert Sabater. Sabater assegura que obrir les portes del consistori ha provocat consultes ciutadanes permanents i la necessitat de prendre decisions tècniques que els retallen el temps per plantejar-se canvis més estructurals. "Entenem que aquesta pot ser una crítica que se'ns pugui fer en un futur", afegeix Sabater. Tanmateix, l'assemblea de la CUP es mostra convençuda que canviaran aspectes importants de Viladamat, al mateix temps que es manifesta més escèptica sobre la incidència que podran tenir més enllà del poble. "Som conscients que tenim la responsabilitat de crear un model nou, just i democràtic", assegura l'alcaldesa. Ara bé, afegeix la mateixa Irene Palol: "Cal ser conscients que el sistema actual no el podem canviar des d'un petit poble de l'Empordà". Per Palol, tot seria diferent si hi hagués més xarxa, grups i entitats arreu de la comarca per treballar colze a colze per mancomunar serveis i propostes i teixir petites alternatives. De moment, abans de revisar la feina feta, el dijous 28 comença la festa major que, de ben segur, oferirà alguna novetat especial.

MIRALLS: **Miquel Sacanell**
“El gran problema és que el que hi ha sota el mar no es veu” pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS: Les obres de ‘Land Art’ s’ubiquen a l’exterior i estan sotmeses a l’erosió natural pàg. 6 i 7

Un passeig per la memòria rural

L’anomenada Revolució Verda dels anys 50 i 60 va comportar una transformació dràstica del model agrícola a escala global. La industrialització i la internacionalització de l’agricultura que es va produir durant aquelles dècades va anar acompanyada de la pèrdua de mètodes tradicionals, la concentració del control de la distribució de productes en un petit nombre de grans grups empresarials i l’extensió de productes químics. A continuació, proposem un recorregut per la història i les pràctiques agrícoles oblidades dels últims segles, unes eines que ens han de servir per caminar cap a un model agroecològic alternatiu al productivisme i la dependència del petroli vigents actualment.

Laura López i Òscar Romero
afons@setmanaridirecta.info

Un futur sense petroli –o sense petroli barat– ja és un escenari ineludible. Ja fa temps que diferents moviments socials com l’agroecologia, el decreixentisme o el de les *transition towns* alerten sobre les conseqüències que tindrà l’esgotament dels combustibles fòssils en la producció mundial d’aliments, ja que el model agrícola predominant està basat en el productivisme i és totalment petrodependent. L’energia fòssil és necessària per elaborar pesticides i fertilitzants, per moure maquinària agrícola i per conservar i transportar els aliments d’una punta a l’altra del planeta. És per això que l’augment del preu del petroli repercuteix en una pujada similar del cost dels aliments bàsics, com va succeir entre els anys 2007 i 2008. En onze mesos, el petroli cru va passar de 75 dòlars el barril a 140 dòlars i el preu dels aliments bàsics va augmentar de 160 dòlars a 225 dòlars, segons l’índex de la FAO per al preu dels aliments.

Continuarà pujant el preu dels aliments els pròxims anys? Podrem pagar el seu import de venda? No és una pregunta fàcil de respondre. Però sí que podem afirmar que el sistema agroalimentari depèn d’un mercat controlat per un nombre molt petit d’empreses multinacionals i que adoptar una agricultura basada en la producció i el consum local, més autònoma i més equilibrada amb el medi ambient (tal com defensa el paradigma alternatiu de la sobirania alimentària), serà –probablement– una manera més segura i saludable d’afrontar temps futurs.

Revisant la història del nostre entorn més proper trobem antigues formes de producció i organització agrícoles autosuficients: la vida a pagès que va transcórrer al voltant dels masos i ma-

sies, sobretot a la Catalunya Vella, des del segle XVI fins el segle XIX. Les pagesies menjaven verdures de l’hort, coïa el pa a partir del blat conreat als propis camps després que es convertís en farina al molí, el tall era dels animals que es feien créixer a casa... I els aliments i els materials que mancaven s’anaven a buscar els dissabtes al mercat setmanal, lloc de trobada del veïnat i també d’intercanvi, on es venia el que sobrava a casa i es comprava el que no es tenia. Totes elles, formes de viure i de veure el món que han estat desterrades a racons inhòspits de la memòria. Bona prova d’això la tenim en el terme *pagès*, que actualment ha adquirit un nou significat, trist i despectiu, per qualificar quelcom endarrerit, caduc, obsolet.

-
Adoptar una agricultura basada en la producció i el consum local és una necessitat per afrontar el futur de manera segura i saludable
-

No es tracta de tornar enrere en el temps, perquè és impossible, ni de menystenir la feina feixuga i moltes altres dificultats del món rural antic, sinó de reflexionar sobre les experiències col·lectives anteriors per poder destriar els coneixements i les pràctiques positives de les negatives. “Planifiquem ja des d’ara la vida amb menys energia, no esperem a l’últim moment”, diu Rob Hopkins, un dels fundadors del moviment de les *transition towns*. Entendre l’agricultura preindustrial –sense nostàlgies– ens ajudarà a construir uns models més bons per al futur, tan urgents i necessaris.

De la servitud a la masoveria

Per comprendre l'origen del món rural característic de les masies, cal retrocedir fins a l'època medieval. Durant els segles XIV i XV, la situació de la pagesia a la Catalunya Vella era difícil, ja que les pageses no podien abandonar la casa on vivien i per a la qual treballaven si no era pagant una quantitat de diners al seu senyor. La revolta dels remences, però, va aconseguir l'abolició de molts abusos senyorialistes i va marcar l'inici de la decadència de l'organització feudal. A partir de llavors, es van començar a donar casos en què les pageses compraven els masos i els amos renunciaven a la servitud personal a canvi de cobrar directament per aquests. Així doncs, de mica en mica, van començar a proliferar les finques d'una sola persona propietària.

Els segles XVII i XVIII van ser temps de prosperitat i abundància. A resultes d'això, algunes de les noves pageses propietàries van emigrar a les grans ciutats, d'altres es van traslladar a algun poble proper o es van quedar a viure en algun dels masos de les finques –la casa pairal–, però sense treballar. Aquestes propietàries van llogar d'altres pageses com a treballadores fixes de les seves terres i del seu bestiar, les anomenades masoveres, que vivien a la mateixa casa pairal o bé en alguna casa de pagès de dimensions reduïdes de la mateixa finca, dita masoveria. Així doncs, la masoveria es va instaurar al món rural com a doble contracte, d'habitatge i laboral. L'arrendament es pagava amb monedes i amb una part de la producció anual de les terres: la meitat quan era a mitges, un terç quan era a terç i un quart quan era a quart (aquest darrer era poc usat perquè els amos n'obtenien menys benefici).

El mas, un món en petit

El terme *mas* es refereix al conjunt que formen la casa –anomenada *masia*– i les terres que l'envolten. El *mas* era, per tant, una unitat familiar d'explotació agrícola, ramadera i forestal en règim de propietat única i que estava situada en

una zona de poblament dispers. Els elements que formaven l'estampa arquitectònica d'un mas eren: la casa envoltada dels camps de conreu, l'hort, les construccions aïllades (corrals, cabanyes i pallisses), l'era, la bassa, les pastures, els erms i, més enllà, el bosc.

Els masos i les masies es trobaven arreu del territori, però abundaven sobretot a la Catalunya Vella (el Solsonès, el Berguedà, Osona, el Ripollès i la Garrotxa). L'arquitectura de la casa estava condicionada pel clima: si la zona era plujosa, es construïen ràfecs per protegir-se del mal temps; si eren en una zona on plovia poc, es feia una teulada plana. Les pràctiques agrícoles també determinaven el tipus de construccions: on hi havia molt bestiar i calia guardar herba, es construïen grans palleris; on era més freqüent la vinya, es construïen tines per a la fermentació del most i cellers per guardar les bótes de vi.

Lligades a la terra

El conreu de la terra era l'activitat central del mas. Les feines del camp marcaven el ritme del pas del temps. A l'hivern, calia fangar; a la primavera, llaurar; a l'estiu, segar i batre, i a la tardor, sembrar. Els cultius de la Catalunya seca i la humida eren diferents. Als indrets plans i secs, hi predominaven els ametllers, els avellaners, les oliveres, els cereals i la vinya. A la Catalunya humida, els conreus eren bàsicament de cereals (blat, sègol, ordi, civada, blat de moro), farratge, llegums, fajols, naps i patates. També es conreava cànem i lli, amb els quals es feien peces de roba per al consum propi.

Abans de l'arribada dels tractors i la consegüent maquinària, les feines del camp es feien de manera manual, lenta i laboriosa, si bé hi havia màquines rudimentàries que funcionaven amb l'ajuda d'animals. Evidentment, era més feixuc que avui dia, però, al mateix temps, comportava que el veïnat –sovint disseminat per la geografia– es trobés i com-

partís la feina. Amb la posada en funcionament dels primers tractors, els anys 60, el treball agrícola es va alleugerir molt, però, alhora, es va perdre la socialització que havien comportat aquestes tasques fins llavors.

La remor de les esquelles

Encara que, arreu, la ramaderia era un complement per a l'economia de la masia, es practicava sobretot a les zones pirinenques, les més humides. La irregularitat del territori impossibilitava que es pogués destinar en la seva totalitat al conreu. Així doncs, el bestiar (boví i oví) ocupava la gran majoria dels prats i boscos de la geografia. A l'hivern, però, l'herba escassejava de tal manera que, durant els mesos d'estiu, s'havia de conrear i guardar el menjar que complementaria aquesta manca d'aliment. A principis d'estiu, també es feia la *transhumància*, que consistia a agrupar diversos ramats i caminar conjuntament cap a les cotes més altes del Pirineu per passar-hi l'època més seca i calorosa.

— *L'arribada de la maquinària va alleugerir molt el treball agrícola, però alhora va fer que es perdés la socialització veïnal que havien comportat aquestes tasques fins llavors*

—

Pel que fa a la cura tradicional del bestiar, aquest s'atalaiava: com que no hi havia una delimitació física del tros on podia menjar el ramat, s'havia de vigilar personalment. Les vaques, burres i cavalls eren vigilades per la gent gran i, sobretot, la canalla, mentre que les ovelles i les cabres eren feina del pastor, normalment un home que, tot i compartir el mateix sostre, no era de la família. Però, amb l'arribada de l'electricitat, cap als anys 70, es va començar a fer servir el fil elèctric per marcar els límits de

les finques i també les rotacions de les pastures dins la mateixa finca. És llavors quan el bestiar boví pren terreny a les ovelles, ja que aquestes passaven per sota el fil sense picar-se per la llana que tenien i, per tant, el sistema elèctric deixava de ser efectiu.

L'activitat bosquerola

La masia necessitava llenya per cuinar i escalfar-se i fusta per al consum de la llar i per vendre. Els arbres es tallaven de manera manual amb destrals i serres. S'aprofitaven les pinedes en general, les alzines i castanyers de les Guàrdies, les suredes de la Selva i de l'Empordà, les fagedes i rouredes del Collsacabra, els avetars del Pirineu. Dels alzinars, se'n feia carbó a l'hivern, quan les feines del camp restaven aturades.

Calia trobar un equilibri entre la conservació del bosc, el conreu i el pasturatge, que, si era abusiu, podia malmetre seriosament el sotabosc. Però, en general, el bosc va ser molt malmès tant a la plana com a la muntanya. Una prova d'això és la Plana de Vic, antigament coberta de boscos, però avui dia només amb algunes rouredes residuals. La comarca del Ripollès també va patir una gran desforestació. Anys enrere, hi trobàvem faig a l'obaga, roure als vessants solells de les muntanyes i també alguns boscos disseminats de pi rajolet (pi roig). Als anys 50, es va dur a terme una replantació de pi a la zona, cosa que va modificar notablement la vegetació de la comarca i va relegar el faig i el roure a petits boscos.

Futur incert

Durant les dècades dels 50 i dels 60, hi va haver una transformació dràstica del model agrícola a escala global –coneguda amb el nom de Revolució Verda–, que també va afectar la vida pagesa catalana. L'agricultura es va industrialitzar i internacionalitzar i els mètodes tradicionals es van anar abandonant. Entre 1950 i 1975, el nombre de pageses es va reduir a la quarta part. Actualment, no-

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

Batent el blat a l'era del mas Garet, a Collsuspina (Osona)

-
Josep Danés

més un 2% de la població activa del nostre país es dedica a l'agricultura.

A més, les pageses que sobreviuen ho fan en condicions molt difícils. Els preus dels productes agrícoles són molt baixos. A Catalunya, el 50% de la superfície comercial i més del 55% del volum de vendes de productes quotidians distribuïts en règim d'autoservei estan en mans de quatre grans grups empresarials: Carrefour, Eroski, Mercadona i Condís. Les grans cadenes escanyen tant com poden les productores i, alhora, carreguen un marge comercial excessiu als productes, de manera que la pagesa percep uns preus baixos, que contrasten amb el que finalment paguen les consumidoros. El funcionament d'aquest mercat aboca les productores a dependre de la indústria agroquímica, ja que, per reduir els costos i maximitzar la producció, planten varietats estandarditzades, apliquen pesticides i fan servir fertilitzants químics. En aquest escenari, moltes agricultores no podrien subsistir sense les subvencions públiques.

-
Entre 1950 i 1975, el nombre de pageses es va reduir a la quarta part i, avui dia, només un 2% de la població activa catalana es dedica a l'agricultura

-
A més de l'abandonament del camp i l'allunyament de la sobirania alimentària, el model agroalimentari actual provoca efectes greus sobre el medi ambient. L'ús de fertilitzants, herbicides i plaguicides causa problemes de contaminació de les aigües. Els purins o fems procedents del bestiar de les granges –molt esteses a la comarca d'Osona– també contaminen les aigües si s'abocuen als rius o rierols i si s'utilitzen en excés per adobar la terra, ja que s'infiltra i acaben contaminant les aigües subterrànies. Per altra banda, la desaparició de la pagesia també ha fet augmentar considerablement el perill d'incendi a casa nostra. L'estassada del bosc, la netja dels marges dels camps i camins i l'aprofitament de la llenya per part de les habitants de les masies i les poblacions rurals protegia el nostre paisatge vegetal de les flames.

Tornar a la masia

La vida a pagès s'ha extingit i moltes terres i masies han quedat en desús. Tot i així, actualment, molts col·lectius i persones aprofiten aquests espais per construir projectes d'autogestió social. Es tracta de tornar a l'escenari d'un vell teatre, però amb actrius i representacions molt diferents: Internet lliure per combatre l'aïllament geogràfic, corts i corrals transformats en tallers i espais de creació, forns de llenya i escalfadors solars, pràctica agroecològica i majoritàriament femenina, fires artesanals amb moneda social i intercanvis... Una bona forma de reinventar el present mirant cap al futur, però sense oblidar el passat. Tot seguit, presentem quatre d'aquests projectes.

Can Piella

Can Piella és una masia del segle XVII situada en una de les poques zones rurals que encara existeixen a les rodalies de la Lagosta i Santa Perpètua de Mogoda, al municipi de Montcada i Reixac. La masia es trobava en estat ruïnós després de l'incendi que va patir l'any 2008 i de més de deu anys d'abandonament. L'Associació per la Conservació de La Piella va decidir restaurar-la i engegar un projecte transformador que impulsa activitats relacionades amb l'agroecologia i les energies renovables.

Mas Franch

Mas Franch vol dir *mas alliberat* o *mas lliure*. La casa és del segle XIII, i ha patit múltiples renovacions al llarg de la història. La Vall d'Hostoles, on pertany la casa, va ser un focus d'acció important en la lluita remença dels segles XI-XV. Es diu que el cap remença Verntallat va viure un temps en aquest mas. Avui dia, les seves habitants estan constituïdes com a cooperativa i duen a terme un projecte social, ecològic i decreixentista de manera autogestionada i sense ànim de lucre.

Can Masdeu

El primer edifici va ser construït el segle XVII sobre unes ruïnes romanes i es va reconstruir com a convent a començaments del segle XX. A partir de 1906, es va convertir en un hospital de leproses, amb el nom de Sant Llätzer, que es va tancar i abandonar quan –al costat mateix– es va construir un nou hospital que no ha funcionat mai. Un grup de persones va decidir okupar-la l'any 2001. Des de llavors, s'ha rehabilitat totalment i funciona com a habitatge, centre social, hort comunitari i centre d'educació ambiental.

Can Masdeu

Ca l'Estrolic

La masia data del segle XV i, actualment, acull un iniciativa autònoma de la Cooperativa Integral Catalana. El projecte consisteix en l'elaboració d'alimentació ecològica i en el desenvolupament d'altres eines de gestió de comunitats. Les seves membres també intenten ser autosuficients en la mesura del possible: disposen d'hort i practiquen l'intercanvi mitjançant la moneda social.

Can Piella

Miquel Sacanell: “Diuen que sabem menys del mar que de la Lluna”

Miquel Sacanell va arribar al poble baixempordanès de l'Estartit fa més de deu anys per treballar com a instructor de submarinisme al paratge protegit de les illes Medes. Avui és un dels pescadors de la flota tradicional que continua treballant en aquestes aigües, activitat que combina amb l'elaboració d'estudis marins gràcies a la seva formació de biòleg. Amb ell, conversem sobre la pesca artesanal com a alternativa al sistema industrial i el paper que té a l'hora de preservar l'ecosistema a llarg termini.

Carles Masjà

entrevista@setmanaridirecta.info

D'on et ve la dèria pel mar?

El meu avi era pescador a Barcelona i recordo que portava els peixos a casa; jo veia les diferents espècies, què menjaven... i crec que tot això va influir en el fet que, més endavant, em dedicés a la biologia. De fet, el mar no m'havia atret gaire fins que, als vint anys, vaig fer un curs de submarinisme a la Universitat de Barcelona. A partir d'aquí, vaig passar una època intensa d'immersions i, després, em vaig embarcar durant dos anys amb els pescadors de l'Estartit arran d'un projecte de biologia. Així, em vaig adonar que l'activitat que feien, sense deixar de ser extractiva, podia ser molt respectuosa amb el medi ambient si estava ben regulada i gestionada.

Amb el ritme de pesca actual, la biodiversitat del Mediterrani està amenaçada?

Jo conec, sobretot, les espècies litorals, que representen el 50% del total d'espècies. I d'aquest percentatge, potser en la nostra zona, un 20% estan amenaçades. D'altra banda, l'al-

tra meitat d'espècies viu en aigües obertes, que és on actua sobretot la pesca industrial. I potser un 30-40% estan en perill. No cal ser alarmista, però, si continuem amb la dinàmica actual, ens arrisquem a perdre la meitat de les espècies.

Tu practiques la pesca artesanal. Com la definiries?

És un sistema passiu, amb arts molt selectives i que generen poc impacte sobre els fons marins. És a dir, pares les arts al vespre o al matí i, l'endemà, les reculls. En canvi, la pesca industrial és activa, com ara l'arrossegament. Té un impacte brutal sobre el fons marí i paguem un preu molt alt per aquestes captures: la destrucció de l'ecosistema. De fet, hi ha dades que diuen que cada metre quadrat de fons marí del Mediterrani és llaurat per les portes de les xarxes d'arrossegament sis vegades cada any. Així, és impossible la recuperació del fons marí i que es mantingui l'equilibri.

“Em vaig adonar que la pesca artesana, sense deixar de ser una activitat extractiva, és molt respectuosa amb el medi ambient si està ben regulada i gestionada”

Un altre dels problemes de la pesca industrial són els descartaments, els peixos que es retornen morts al mar perquè no tenen interès comercial. Quin impacte té sobre l'ecosistema?

En el cas de l'arrossegament, un 50% de la captura es pot acabar descartant. Com que es pesca a molta fondària, quan es puja la xarxa pràcticament tot el peix és mort, ha rebenat a causa del pes i el volum. Evidentment, l'ecosistema reabsorbirà aquesta biomassa morta, però aquest procediment és molt poc selectiu i pot provocar desequilibris. Hi ha estudis científics, però sabem poc del tema. De fet, diuen que sabem menys del mar que de la Lluna, per això segur que hi ha moltes espècies que encara estan per des-

cobrir, sobretot invertebrats que formen part de la cadena tròfica. Per contra, els descartaments que fem els pescadors tradicionals no arriben al 10% i bona part d'aquest percentatge es pot retornar viu al mar amb garanties. Per tot plegat, el descartament final pot arribar a ser del 2 o el 3 % de peixos morts.

La creació de reserves marines és una bona opció?

És una bona solució per mantenir el recurs a llarg termini. En general, per tal que una zona es regeneri ecològicament, s'ha de deixar de pescar a l'indret durant vint anys. Avui, menys de l'1% de la superfície marina mundial està protegida. En aquest sentit, les illes Medes són un exemple que ha funcionat a petita escala. El problema és que les reserves marines pesqueres haurien de ser molt més grans. Les Medes són un cas particular, perquè generen molta atracció turística, que serveix per mantenir la reserva. En canvi, les reserves pesqueres sense atractiu turístic –sigui perquè són a alta mar o perquè la costa no és tan atractiva– són difícils de sustentar. Ja hi ha iniciatives per crear una xarxa de zones protegides que representaria el 20% de la superfície marina mundial. D'aquesta manera, es podria garantir que pràcticament no es perdessin espècies. El gran problema és que el que hi ha sota el mar no es veu, l'opinió pública el concep com una zona de bany a l'estiu i, probablement, més d'un encara pensa que és com un gran abocador. Una altra mesura important seria implantar plans de gestió, és a dir, que les aigües les gestionés cada confraria i que, a més, comptés amb assessorament científic: que hi hagués un biòleg a cada confraria que seguís l'evolució de les captures. De fet, això ja es fa a Galícia i no entenc perquè no es fa a Catalunya. Fins i tot, les confraries podrien tenir un antropòleg. A l'Estartit, que és un poble pescador de tota la vida, s'estan perdent molts coneixements tradicionals que té la gent gran. Aquesta figura serviria per conservar aquesta cultura, que té especificitats úniques a cada zona. També tindria un paper molt important com a intermediari: hauria de ser una persona formada, que conegués la història i que pogués fer d'interlocutor amb l'administració i el públic en general. Això seria molt important per aconseguir una gestió local que anés de baix a dalt i no a l'inrevés.

FOR
Carle

Hi ha comunitats pesqueres tradicionals que, per sobreviure, s'han dedicat a activitats complementàries. Això es podria aplicar aquí?

Sí, el pescador podria fer altres activitats que li permetessin reduir l'esforç sobre el mar; d'aquesta manera, el recurs es recuperaria més ràpidament. Una idea força factible seria fomentar la pesca-turisme. És a dir, fer una jornada de pesca de tres hores on hi poguessin assistir persones. Pot tenir atractiu, perquè és una activitat que s'està perdent, tot i que no deixa de ser la mateixa des de fa cent anys. És com un peix que es mossega la cua: com que el recurs s'acaba, per poder pescar el mateix que pescaves fa deu anys, has de llençar tres cops més de xarxa a l'aigua. I això provoca que cada cop hi hagi menys peix. Per aquest motiu, una solució seria tornar a pescar amb menys xarxa i compensar-ho amb una activitat paral·lela. Això, jo ho he aconseguit amb la meva formació, que em permet obtenir altres ingressos de projectes relacionats amb la biologia.

“El gran problema és que el que hi ha sota el mar no es veu, l'opinió pública el concep com a zona de bany a l'estiu i més d'un encara pensa que és com un gran abocador”

Com t'imagines un sistema de pesca i consum més racional?

Tal com està la política pesquera, la tendència és que la pesca artesanal desaparegui a poc a poc. Els ajuts al sector van a parar a la pesca industrial, tot i que el volum més gran de pescadors són artesans. Potser generen menys riquesa, però mantenen molts més llocs de treball. Per la seva banda, els que defensen l'existència de la pesca industrial diuen que, si només existissin els sistemes tradicionals, no es podria mantenir la demanda de peix actual. Això és cert, perquè, a més, la pesca artesanal es fa prop de la costa i, si tothom fes pesca artesanal, probablement, esgotaríem el peix del litoral. D'una banda, la pesca artesanal és més a prop de ser sostenible, ja que pràcticament no s'ha tecnificat i les flotes o bé s'han mantingut o bé s'han reduït. D'altra banda, la pesca industrial hauria de fer una gran passa enrere i decreïxer: és a dir, reduir la flota, els motors i la seva capacitat de captura. D'aquesta manera, hi hauria més gent treballant en vaixells petits i menys bucs-fàctories, que pesquen indiscriminadament i es reparteixen els beneficis que produeixen entre molt poques persones. D'alguna manera, es tractaria de repartir la riquesa del mar entre més gent. Per últim, defensar que cada confraria gestioni les seves pròpies aigües implica aturar l'espòli a d'altres llocs, com ara l'Àfrica. S'ha de tenir en compte que alguns dirigents obtenen molts beneficis personals per deixar pescar en aquestes aigües i, en canvi, el poble n'obté molt poca cosa. Això és el que passa al Senegal i a Mauritània, on els governs imposen vedes severes als pescadors petits, mentre que, davant de la costa, hi ha bucs-fàctories estrangers pescant.

Hi ha mecanismes que garanteixin a les consumidores que la pesca és respectuosa amb el medi natural i social?

Existeix la certificació del Marine Stewardship Council (MSC), el Consell de l'Administració del Mar, una iniciativa molt bona en principi. Ara bé, penso que està més encarrada a certificar grans pesqueries industrials. Està bé que

existeixi, perquè és aquest tipus de pesca la que ha de certificar que és el més respectuosa possible. Com a particular i membre de la confraria, m'interessa molt el certificat MSC, però el cost de passar les avaluacions anuals és molt alt i nosaltres no generem tants beneficis per poder-nos-ho permetre. Potser en l'àmbit local hi podria haver certificacions amb la participació d'ajuntaments i científics per garantir que una determinada confraria treballa de manera correcta, això seria més viable.

Creus que la gent té interès per saber d'on provenen les captures i en quines condicions s'han obtingut?

Primer, un obstacle important és la cadena de comercialització. És a dir, els pescadors artesans han hagut d'augmentar els esforços per pescar, ja que hi ha menys peix arran de la sobreexplotació, però, en canvi, el preu no ha augmentat. I no és un preu ecològic, és a dir, estem pescant espècies que probablement aviat desapareixeran i tenen un valor molt baix al mercat. A l'Estat espanyol, la via de comercialització del peix són gairebé únicament les llotges, que estan controlades per intermediaris: peixaters i majoristes, que compren a l'holandesa, a la baixa. Mentre el petit pescador ha de lluitar molt per mantenir el seu nivell de vida, hi ha intermediaris que arriben a quadruplicar els preus, de manera que obtenen uns beneficis que no es corresponen amb l'esforç que fan. Pel que fa al consumidor, la problemàtica del mar ha tingut ressò mediàtic i hi ha col·lectius més preocupats per la procedència del peix, com ara els que s'agrupen en cooperatives de consum. Potser tinc una visió una mica radical, però penso que això és molt positiu, perquè són moviments socials que funcionen en paral·lel al mecanisme de lliure mercat industrial. Per a nosaltres, és difícil anar a

debatre amb els grans empresaris pesquers a Brussel·les, sempre hi surten guanyant. I ara mateix, les cooperatives poden ser una via alternativa per al sector pesquer tradicional. Jo mateix vinc el que pesco a cooperatives de l'àrea de Barcelona i n'estic molt satisfet perquè són col·lectius que es preocupen pel que mengen i no hi ha intermediaris. No tinc cap certificació, la meua certificació és la manera de pescar que tinc. En aquest aspecte, seria interessant que les xarxes de cooperatives de consum poguessin crear una mena de certificació interna.

Per acabar, quins mecanismes de solidaritat teniu dins la confraria?

Un tant per cent dels beneficis de les confraries es destinen a despeses administratives o a mantenir infraestructures. Amb tot, això no és suficient. Crec que seria difícil engegar un pla de gestió amb aquests diners, sobretot en el cas de les confraries petites. En el fons, una confraria no deixa de ser una mena de cooperativa. Es tracta de petits empresaris que fan una activitat, tot i que alguns treballen molt pescant i d'altres tenen activitats complementàries, no hi ha homogeneïtat. Existeix una federació catalana de confraries que ho engloba tot i això és un problema, perquè inclou la pesca industrial i la pesca amb arts menors. Per això, fa poc, es va crear l'Associació d'Arts Menors de Catalunya (AMEC), que defensa els interessos d'aquests pescadors davant la gran indústria, i la Plataforma de Pescadors d'Arts Menors del Mediterrani.

“Els pescadors són un pou de coneixements”

Sacanell és un pescador peculiar, no més per la seva joventut en un col·lectiu d'una mitjana d'edat força elevada, sinó perquè combina la pesca amb un projecte científic que va iniciar l'any 2003. “Durant dos anys, em vaig embarcar amb pescadors artesans de l'Estartit i mesurava i pesava totes les captures que feien. Es tractava de veure quines espècies es veïen afavorides per l'existència d'una reserva marina i si això repercutia sobre el sector pesquer”. Aquest vincle encara es va solidificar més quan, després de formar-se i adquirir una embarcació a un jubilat, va entrar a formar part del gremi. No ha deixat de banda la tasca d'informatització de dades, de manera que, al cap de vuit anys, té la sèrie de dades d'aquestes característiques més llarga del Mediterrani. Sacanell espera que aquest treball serveixi perquè, algun dia, es pugui aplicar un pla de gestió a la confraria que garanteixi la sostenibilitat dels recursos pesquers de la zona a llarg termini.

El fet de ser un *nowingut* també va comportar una mena de procés d'adaptació a la cultura del mar. Com a anèdota –i fent una analogia amb el món dels bolets–, recorda que, al principi, els pescadors que acompanyava eren poc proclius a mostrar-li les millors zones per pescar: “El primer any, estava totalment a les seves mans, em portaven a zones on ells mateixos sabien que pescarien molt poc. Després, ja me'ls vaig anar guanyant i em vaig anar integrant i, ara, per a ells, ja sóc un pescador més”, explica. “Parlant-hi, t'adones que són un pou de coneixements i el fet de ser una mena de preservador de tot això m'atreu molt”, rebla Sacanell.

Art per repensar el paisatge urbà

El model urbà basat en la ciutat mediterrània compacta i densa pretén que fem tot el nostre dia a dia en un mateix lloc. Aquest model genera molta pressió a l'espai públic i, per mantenir-lo i, alhora, fer-lo més agradable per a la gent que hi viu, la seva

transformació és fonamental. Projectes com ART_TO_CAT (Art per Territoris Oblidats de Catalunya) pretenen transformar un territori degradat en un espai públic sostenible i de qualitat, a través de la inclusió social i del llenguatge artístic 'Land Art'.

Roberta de Carvalho i Oriol Agulló
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Les hortes de Can Sanglas de Manlleu van acollir un taller de *Land Art* el 20 de juliol. La trobada va aplegar més d'una vintena de persones, famílies amb nens i nenes i algunes hortolanes, que es van convertir en creadores d'art singulars a partir de composicions fetes amb materials naturals de l'entorn. Així, les verdures, les canyes naturals, les flors, les fulles, les branques seques i les pedres van servir per crear un conjunt de deu obres, que, durant un temps efímer, formaran part del paisatge característic de la zona.

El petit taller de Can Sanglas palesa la intervenció artística sobre un territori. Amb aquest mateix objectiu, des de fa quatre anys, Girona acull La Trobada Internacional de Land Art. En aquest cas, però, acudeixen a la cita creadores provinents de diferents països que, per mitjà d'intervencions artístiques fetes amb elements naturals, transformen alguns dels entorns urbans de la ciutat. El nom de *Land Art* o *Earthworks*, art de la terra, serveix per definir un format artístic en què les obres abandonen el marc de l'estudi, de la galeria o del museu per gestar-se en un context natural, com pot ser el mar, una muntanya, la platja, el desert, un camp o, fins i tot, espais inherents

de la ciutat. Aquest corrent, que va néixer a la dècada dels 60 als EUA, converteix la natura en suport i material artístic i trenca els cànons de representació tradicional de l'art. Generalment, les obres de Land Art s'ubiquen a l'exterior i estan sotmeses a l'erosió natural, amb la finalitat de produir en el públic diverses sensacions que reflecteixen la relació entre l'ésser humà i la terra.

A Barcelona, hi ha molt poc espai públic en relació amb altres ciutats europees

Ciutat, entorn i persones

Els països del sud d'Europa comptem amb un patrimoni urbà i cultural i amb unes condicions climàtiques particularment favorables per construir ciutats més habitables per a les persones i per a l'entorn. A Barcelona, però, hi ha molt poc espai públic en relació amb altres ciutats europees. Per transformar la ciutat cap a un model sostenible i habitable per al veïnat és fonamental que la gent reclami i utilitzi aquest espai públic per satisfer les seves necessitats. Cal que les famílies amb mainada reclamin més espai per

El grafit és una eina de transformació de l'espai públic

jugar, que les ciclistes reclamin més carrils bici, que la població reclami més autonomia per celebrar festes al carrer, etc., i cal, sobretot, desenvolupar processos participatius d'acció comunitària que permetin augmentar la qualitat de vida de les persones i transformar l'espai i els valors del propi territori. Si no hi ha moviments socials i associacions amb interessos per transformar aquests espais, la ciutat no es transformarà.

Paral·lelament a les eines que estan generant les institucions per fo-

mentar la participació de la població en la planificació de l'espai públic, com els plans de desenvolupament comunitari, històricament, han sorgit lluites veïnals amb la mateixa voluntat de transformar l'espai públic des de l'òptica de les veïnes. El Pla Caufec, el Forat de la Vergonya, Can Ricard, la lluita contra el Pla d'Ascensors de la Barceloneta o les Cases Barates de Bon Pastor són algunes de les iniciatives més interessants que han sorgit aquests darrers anys a la ciutat de Barcelona.

Els barris del segle XXI

Un barri que potencia la pròpia identitat cultural, que respecta i integra els seus elements paisatgístics i preserva les àrees naturals, que teixeix una relació transversal amb els barris propers i que té un bon accés als serveis i als equipaments es pot considerar un ecobarri. Amb aquesta etiqueta, un seguit de ciutats i barris d'arreu del món han anat concebut una nova visió de la ciutat, segons la qual les persones s'identifiquen en l'espai urbà. D'acord amb aquesta concepció, les ciutats es conformen a

partir de diversos ecobarris, que són peces interconnectades però autònomes. Aquestes peces són claus per a la cohesió social perquè es basen en comunitats solidàries de veïnes que, a més de les estructures pròpies dels barris convencionals, també procuraran autoproveir-se de serveis vinculats amb l'alimentació, el treball, l'educació, la salut, la cultura, l'oci, etc. L'ecobarri de Vauban de la ciutat alemanya de Friburg és l'exemple de referència per aquesta nova visió de l'espai públic urbà.

Art per a Territoris Oblidats

Amb el nom *Pensant Moviment Urbà* (PMU), les mateixes sigles inicials del terme urbanístic Pla de Millora Urbana, ara fa tres anys, va néixer una associació amb vocació d'incidir en el canvi cultural i ambiental constant del territori urbà. L'entitat, originària de Barcelona, té com a finalitat aproximar les diferents expressions culturals, la sostenibilitat i el medi ambient a les iniciatives juvenils que tenen lloc en el medi urbà. Per assolir aquests objectius, el grup impulsor d'aquesta iniciativa treballa amb la tecnologia i els elements artístics vinculats amb la cultura urbana i s'adreça, especialment, al jove, però també de forma indirecta a tota la població dels barris amb risc d'exclusió social i urbanística.

Tots els projectes de PMU es basen en la voluntat d'eradicar una tendència urbanística moderna –asseguren– que ha fet estendre la idea que cal “protegir l'espai públic del jove”. La regeneració d'algunes ciutats, principalment de les grans capitals –apunten–, acaba expulsant el jove cap a la perifèria, carrers i territoris buits, polígons industrials amb naus d'oci nocturn i fins i tot, moltes vegades, fins a la perifèria de la perifèria.

La intenció d'aquestes activistes és fer accions a la perifèria de les ciutats catalanes perquè consideren que, en aquestes zones, existeix una gran distància administrativa i urbanística respecte el centre de la ciutat. “Sovint, a les perifèries, hi trobem territoris que podrien convertir-se en espais públics pensats per i per a les veïnes del barri. Des de petits i grans solars fins a pe-

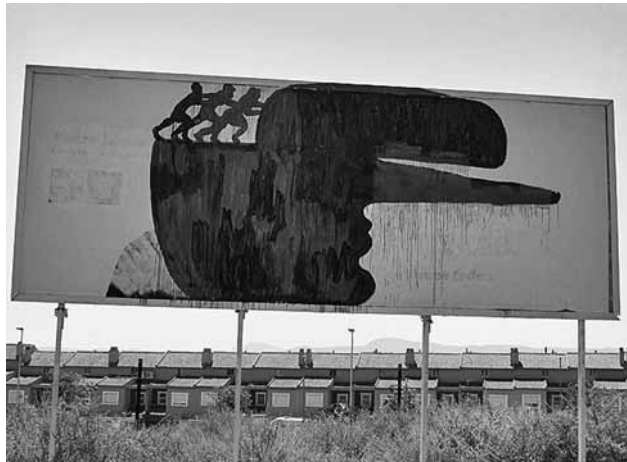
dreres abandonades i abocadors il·legals; espais que un dia van ser útils i que, avui, són buits urbans”, afirmen des de l'entitat. Aquesta percepció les va empenyer a presentar el projecte ART_TO_CAT (Art per a Territoris Oblidats de Catalunya), una iniciativa d'inclusió social basada en el moviment Land Art.

ART_TO_CAT consta d'una plataforma virtual participativa i d'un programa educatiu que té la finalitat d'intervenir artísticament en el territori i en el disseny del paisatge. Alhora, té com a objectiu la inserció laboral dels grups de joves amb risc d'exclusió social i urbanística. El concepte i el posicionament que segueixen s'inspira en la visió de l'artista Jean Paul Ganem, que es nodreix de l'art per contribuir a la transformació social i ambiental.

Recordant els paisatges

L'arxiu, la memòria i la participació de la població són els tres eixos que basen la plataforma virtual que ha posat en marxa, anomenada Territoris Oblidats. No obstant això, la seva tasca no és senzilla –segons asseguren–, ja que s'han trobat amb dificultats a l'hora d'accedir a les informacions d'ordenament i d'intervenció paisatgística, especialment aquelles que afectaven territoris degradats o desqualificats com abocadors il·legals, pedreres, solars abandonats, etc.

La plataforma, amb un caràcter molt obert i participatiu, ofereix la possibilitat que qualsevol persona envii informació sobre territoris que hagi identificat personalment. Així, la

Les tanques publicitàries en desús s'utilitzen com a espai de crítica i conscienciació

plataforma esdevé un node d'informació i de debat sobre problemàtiques com l'arquitectura, el paisatgisme, l'ecologia, el planejament urbà, etc.

El projecte es va presentar a la taula de debat *Art per Repensar el Paisatge Urbà*, celebrada al Centre d'Arts Santa Mònica el novembre de 2010 a fi de reflexionar sobre les relacions entre els espais en desús i els espais públics en els quals s'integren comunitats i interaccions interpersonals.

Durant l'any 2011, l'entitat ha donat continuïtat a les accions del projecte i ha planificat tallers a barris amb risc d'exclusió social i urbanística. A través dels tallers, s'han pogut continuar identificant altres territoris oblidats i s'ha comptat amb la participació

de grups de joves, dones i gent gran per reflexionar i proposar solucions relacionades amb els espais detectats. Les activistes expliquen que exposaran les conclusions de totes aquestes accions participatives al veïnat del barri per mitjà d'una intervenció urbana.

Un altre projecte impulsat per l'associació és la Mostra Audiovisual de Cultura Urbana (MACU), que va néixer per crear una acció de cultura urbana utilitzant com a base el mitjà audiovisual. Com ara en el projecte ART_TO_CAT, aquesta mostra s'ha dut a terme a barris perifèrics de l'àrea metropolitana de Barcelona i s'ha incentivat especialment la iniciativa juvenil a través de la convocatòria de joves de 14 a 25 anys.

Accions per a la transformació

Tot i que no hi ha capacitat per intervenir en tots els territoris oblidats de Catalunya, almenys de manera individual, sí que hi ha la possibilitat de dur a terme una intervenció social i política: mapejar aquests territoris, presentar propostes d'actuació als diferents ajuntaments i estructurar plataformes d'informació actualitzades que permetin identificar de manera clara aquestes zones oblidades són algunes de les estratègies que tenim a l'abast les persones per assegurar-nos que tota la població estigui integrada al territori. Iniciatives com les de PMU ja han començat la transformació.

MÉS INFORMACIÓ

Territoris Oblidats:
<www.territorisoblidats.org>

Els solars abandonats són els espais més utilitzats per fer intervencions artístiques

Poema gràfic de la subscriptora Alba Blanca per la DIRECTA

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

El ridícul de Canal 9

Si algú pensava que ja ho havia vist tot a Canal 9 faria bé de baixar del seu web l'informatiu nit del 20 de juliol, on la televisió pública valenciana mostra la seva versió més lisèrgica del que entén per realitat. La notícia de la dimissió de Camps, que ocupa la meitat de l'informatiu citat, es divideix en dues peces principals. La primera és un resum de la delirant roda de premsa del ja expresident, on quasi crida allò de "som la millor terra del món" i assegura, sense posar-se vermell encara que la dilatació dels ulls

delata, que els quatre encausats pel cas dels vestits són innocents, inclosos aquells que ja s'havien declarat culpables. Vist el resultat del muntatge, s'entén perquè es va impedir que les televisions emetessin la declaració de Camps en directe i perquè Canal 9 va trigar 40 minuts a transmetre-ho. I és que convertir aquell espectacle en un muntatge mínimament digerible era realment complicat. La segona part és un panegíric dels vuit anys de mandat de Camps, incloent tots els seus suposats èxits i cap possible fracàs o er-

ror, que, al final de tot, fa dubtar si ha dimitit per corrupte o ha marxat a presidir l'ONU o senzillament s'ha mort, per allò que, dels finats, no se'n poden dir coses dolentes. Òbviament, la paraula *Gürtel* no se sent en un reportatge en què, fins i tot l'oposició no té sinó bones paraules per "l'exemple" Camps. El problema, però, és que tot això només serveix per fer riure, ja que el Canal 9, amb una audiència del 5,4% el mes de juny -l'enèsim rècord negatiu-, no se'l mira literalment ningú. JOAN CANELA I BARRULL

ANÀLISI

Media.cat parla del tractament mediàtic de la mort de Carles Sentís

La notícia de la mort de Carles Sentís va sacsejar els mitjans de comunicació i les xarxes socials amb la publicació de múltiples lectures i interpretacions sobre la seva llarga trajectòria periodística i política. El fet que aquest personatge tingues un pasat al costat del règim franquista va suscitar expectació per copsar quin seria el paper que jugarien els mitjans després del lamentable

precedent viscut amb la mort de Samaranch, on va regnar la desmemòria i el silenci mediàtic i institucional sobre la seva implicació en la dictadura.

Amb l'objectiu de "determinar en quina mesura els mitjans han explicat la totalitat o només una part de la biografia de Sentís", quatre membres de l'observatori crític dels mitjans *Media.cat* -impulsat pel Grup de Periodistes Ramon

Barnils (GPRB)- han elaborat un informe on fan una retrospectiva de la biografia de Sentís i analitzen

el tractament de la notícia de la seva mort segons el format del mitjà: informacions publicades a premsa escrita, continguts del Telenotícies de TV3, espais informatius de RAC1 i Catalunya Ràdio i continguts dels principals diaris digitals catalans. Les conclusions a les quals arriba l'informe és la "constatació d'un cert canvi en la dinàmica mediàtica" arran del paper d'Internet i "la incidència de les

xarxes socials com a contrapès informatiu". També es destaca el canvi de discurs en comparació amb altres casos precedents, ja que "no s'ha ocultat el passat franquista de Sentís, s'ha minimitzat, matisat i justificat". Per últim es destaca que "la manca de pluralitat ha estat la norma als espais d'opinió". L'informe es pot trobar íntegrament a la web www.media.cat. DAVID BOU

PREMSA

De Murdoch a 'La Vanguardia', les escoltes del comte de Godó

L'escàndol del clavegueram polític-periodístic-policial de l'afer Murdoch hauria de remetre a alguns aparents prohoms de la societat catalana a l'hemeroteca. La memòria, deia el company Roger Palà fa ben poc recordant Galeano, és aliment per a nosaltres i verí per al poder.

I és que, fa setze anys, qui ordina una xarxa d'espionatge i ordenava

escoltes il·legals no era cap altre que el mateix Javier de Godó, amo i sen-

yor de *La Vanguardia*. Amb el rerefons tens de les estrenades fusions mediàtiques, el comte va ordenar a Mikel Lejarza Lobo -l'infiltrat a ETA durant la dictadura franquista i talp també en l'Operació Garzón de 1992 contra l'independentisme català- que investigués als seus competidors econòmics i fins i tot els seus treballadors. Amb ell, també hi participava el coronel del CESID Fer-

nando Rodríguez. El comte ingressava 5,6 milions de pessetes mensuals al compte de Lobo, facturats a la tapadora de General de Consulting i Comunicació SL. Descuberta la trama, Lobo va estar dos mesos a la presó, però va sortir il·lès del judici. Abans que arranqués la vista oral, Javier de Godó se li va apropar i li va dir: "Sóc una persona agraïda i no li faltaria de res durant el que li

queda de vida". Lobo va decidir emmudir i el comte va poder sortir-ne absolut, malgrat la insistència del fiscal José María Mena en sentit contrari. Finalment, Lobo i el coronel del CESID van resultar condemnats, però mai no van ingressar a la presó per complir una condemna menor. La trama delictiva va quedar en la impunitat més absoluta. Per prendre nota i no oblidar. DV

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de Latele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienza i Zpiritu.

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, la planta - Bcn 93 318 81 62

Terra d'escudella www.tdk.cat

BRATAFIA
OLD SCHOOL
TERRA D'ESCUDELLA FM
SANTS 2011

Obert per festa major del 23 al 27 d'agost (de 12 del migdia a 2 de la matinada)
Menú diari amb plats de festa major, CD de música de menjar i beure, samarreta de festa, reserves per a grups, baguetes de la terra i molt més.

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

productes de la terra!

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EUROPA · L'ASSASSÍ ÉS UN ANTIC Membre D'UNA FORMACIÓ DE DRETA POPULISTA

L'atemptat de Noruega subratlla una amenaça latent

Roger Suso
Berlín

El doble atemptat que va tenir lloc el divendres 22 de juliol a Noruega, més enllà de les nombroses víctimes civils que va deixar, va tornar a centrar l'atenció sobre la ultradreta europea com a generadora d'un discurs xenòfob i antiimmigrant molt perillós que, en alguns casos i ambients, incita a la violència. En un primer moment, les especulacions i càbales dels mitjans de comunicació generalistes van atribuir els atemptats a la gihad internacional: obra d'Al-Qaida, conseqüència de la participació noruega a través de l'OTAN a les guerres de l'Afganistan i de Líbia; obra del grup fonamentalista sunnita sorgit al Kurdistan iraquès Ansar al-Islam per l'afer Mullah Krekar amb la justícia noruega; a causa de les caricatures de Mahoma que alguns diaris noruecs van publicar en solidaritat amb el dibuixant danès amenaçat, o per culpa de la laxa vigilància noruega. Finalment, però, la massacre era obra d'Anders Behring Breivik, un integrista cristià, islamòfob, sionista i ultradretà noruec de 32 anys. Breivik, antic membre de la formació de dreta populista Partit del Progrés (FrP) -la segona força al parlament noruec-, va confessar ambdós crims. L'objectiu dels atacs sembla que va ser el partit socialdemòcrata, el partit que tradicionalment ha governat el país i que va ser el responsable principal de l'establiment, durant els anys 50, d'un estat del benestar ampli i a qui Breivik veu com a responsable de "la islamització i la pèrdua de les essències víquiques del país".

Breivik defineix la seva lluita com una creuada a l'estil dels cavallers templers contra l'islam, el marxisme i la multiculturalitat

El detingut havia deixat rastre a la xarxa i als fòrums web. Des del seu perfil de Facebook, Breivik va enviar un document, titulat 2083: Una declaració europea d'independència, un compendi on defineix la

Finalment, han estat 76 les víctimes reconegudes pel govern noruec

seva lluita com una creuada a l'estil dels cavallers templers contra l'islam, el marxisme i la multiculturalitat, i on fa una crida a la radicalitat i a la violència, tot mostrant les eines i el camí necessari per passar a l'acció i menyspreant els partits conservadors, als quals considera massa moderats. Destaca, també, que algunes parts del manifest estan copiades literalment, i adaptades pels seus propòsits, dels escrits de Ted Kaczynski *Unabomber* (un nord-americà que, els anys 80 i 90, va enviar diversos paquets bomba a universitats i companyies aèries i va escriure un manifest).

Breivik havia estat espiat pels serveis secrets, però el cas es va acabar arxivat perquè es va considerar superflu. Tenia contactes amb la Lliga de Defensa Anglesa i amb organitzacions ultranacionalistes d'Escandinàvia i ha declarat que va col·laborar amb "dues cèl·lules" per dur a terme els atacs. Així doncs, no es descarta que el detingut hagi tingut el suport d'algun

grupusclet ultradretà per perpetrar l'acció. A hores d'ara, però, l'atemptat sembla el que va cometre el neonazi Timothy McVeigh l'any 1995 contra un edifici federal d'Oklahoma City. Fins ara, Breivik ha admès que va cometre els dos atacs, però ha denegat qualsevol responsabilitat criminal. Pel que sembla, vol tenir una plataforma pública per explicar les seves accions i difondre la seva ideologia. El procés judicial contra Breivik es preveu llarg i el seu advocat, Geir Lippestad, és tot un gat vell a l'hora de defensar neonazis a Noruega.

El país escandinau, conegut per mantenir-se fora de la Unió Europea, pels jaciments de petroli i per les seves mediacions a favor de la pau entre Palestina i Israel, no patia un atac tan greu des de la Segona Guerra Mundial. L'any 1973, però, el Mossad, en la seva persecució dels membres de Setembre Negre, va assassinar el marroquí Ahmed Bouchiki per error a la ciutat noruega de Lillehammer. Tan-

mateix, l'única onada interna d'assalts violents fins els atacs de Breivik es va produir durant els anys 90, quan un grupusclet liderat per Varg Vikernes, que combinava neonazisme i música *black metal*, va protagonitzar la crema d'esglésies i de centres okupats. Fins ara, l'únic assassinat que ha estat catalogat per motius racistes al país és el del noruec de pare ghanès Benjamin Hermansen l'any 2001. Des de fa alguns anys, la política d'immigració centra el debat de política interna del país. Durant els últims vint anys, Noruega ha dut a terme una política d'immigració liberal: foment de l'arribada de persones refugiades provinents de zones immerses en conflictes bèl·lics, de sol·licitants d'asil polític dels països musulmans i d'immigrants econòmics. Però, arran de l'auge de la formació encapçalada per Siv Jensen (Partit del Progrés) i el govern de coalició, liderat per Jens Stoltenberg, n'ha endurit els requisits.

El fenomen de la ultradreta europea no és nou. El que és una novetat, relativament, és que la xenofòbia i el discurs nacional identitari com a font de rendibilitat política i econòmica ja no sigui monopoli de l'extrema dreta. Aquests postulats, malgrat els esforços que han fet les xarxes antifeixistes per advertir-ho, s'han traslladat a l'agenda política dels grans partits de govern i dels mitjans de comunicació i el discurs que incita a l'odi i a la violència no es pren seriosament. Així doncs, perquè el cas no les esquitxi encara més, les formacions polítiques d'ultradreta que Breivik admirava i que esmentava com a inspiradores al seu manifest s'han posat a la defensiva i se n'han desmarcat, tot titllant-lo de boig, psicòpata o malalt, sense indagar que els motius polítics, les idees i el rerefons de la violència perpetrada a Noruega es troben dins del seu propi discurs i programa. Si ha passat a Oslo, pot passar a qualsevol lloc.

HOLM MORTEN

, roda el món

XIPRE • LA CRISI DISPARA LES AGRESSIONS RACISTES A LA PETITA ILLA MEDITERRÀNIA

La dreta xipriota atia el 'xoc civilitzatori' contra la minoria turca

Alex Romaguera
Barcelona

El 22 de juliol va fer dos mesos de la celebració de les eleccions a Xipre, on només va participar la comunitat grega (el nord de l'illa, seu de la població turca-xipriota, convoca els seus comicis a l'autoproclamada República Turca de Xipre del Nord). Després de dotze anys de govern d'esquerres, aquesta vegada, el triomf va recaure en el partit conservador Alarma Democràtica (DISY), que ja ostenta el poder, tot i que només va obtenir el 34% dels vots i 20 dels 56 escons de la cambra. Des de llavors, Xipre ha iniciat un gir nacionalista i ultraconservador que, amb la crisi sobrevolant la vida social, algunes capes mitjanes i populars comencen a acceptar.

Amb la victòria del conservador DISY, s'evaporen els intents de l'esquerra de buscar la reunificació amb la zona turca

La victòria del DISY, que aparta del govern el Partit Progressista dels Treballadors de Xipre (AKEL, nom del Partit Comunista a partir de l'any 1941), ha vingut acompanyada d'un enduriment de les polítiques socials, que -d'acord amb la màxima del nou primer ministre del país, Nikos Anastasiadis, "d'escapolir-se del carreró sense sortida actual"- vulneren els drets de les treballadores i del col·lectiu immigrant. Aquest cop de puny contra les minories ha afavorit els episodis protagonitzats per grups d'ultradreta com el Front Popular Grec (ELAM), que ha obtingut per primer cop l'1,08% dels sufragis a base d'espremer el populisme i l'odi racial.

Foc a la diversitat

La derrota del partit de l'actual president Dimitris Cristofias -que tot i això ha obtingut dinou escons- és fruit del desgast que ha sofert Xipre el darrer any, durant el qual la dreta ha aprofitat la recessió econòmica produïda per la disminució de les exportacions i l'augment de la immigració indocumentada per laminar el govern i postular-se com la solució de tots els mals.

L'incident del 13 de juny, en què setze persones van morir a conseqüència d'una explosió en una base naval, també va ser utilitzat per A-

Militants ultrs de la part grega durant una marxa racista celebrada pels carrers de Nicosia

larma Democràtica i les forces ultrs per endurir l'ofensiva contra l'executiu i obrir una nova etapa que, d'acord amb les primeres decisions d'Anastasiadis, preveu l'expulsió massiva de la immigració iraniana i la persecució de la comunitat musulmana a la part grega de l'illa i, alhora, tira per terra els intents de l'esquerra per buscar la reunificació amb la zona turca, de la qual es manté dividida des de l'any 1974. El DISY i l'ELAM han rebutjat aquest procés des del principi, ja que, per aquestes formacions, l'única sortida és l'annexió mitjançant la derogació de les institucions que reixen l'àrea protegida per Turquia.

Així, a l'escalf de les campanyes islamòfobes que assolien Europa, la dreta xipriota ha intensificat l'exclusió de la població turca, mentre fa la vista grossa davant les agressions comeses contra els col·lectius defensors dels drets humans. Així va ocórrer el 8 de novembre de 2010, quan desenes de militants del neonazi Moviment de Resistència de Grècia van irrompre en el tretzè festival antiracista i multicultural Rainbow que tenia lloc al municipi de Lanarca.

Animats per un regidor d'Alarma Democràtica que va prendre part en la marxa feixista, diversos individus van atacar les persones que assistien al festival organitzat per l'entitat Kisa, entre elles, el seu director, Doros Polykarpou i tres músics turcs-xipriotes, que van ser ingressats d'urgència a causa dels cops i les ferides rebudes.

L'aproximació de la dreta governamental a les tesis dels grups racistes ha estès el clima antiturb dins i fora de l'illa

Curiosament, però, la policia, a qui el Kisa acusa de connivència amb la dreta xenòfoba, va arrestar Polykarpou i cinc membres més de l'entitat. El 20 de juny van ser jutjats sota l'acusació de provocar "disturbis i participar en una assemblea il·legal". Malgrat l'evidència del caràcter racista de l'agressió i la resposta pacífica de les assistents, la

policia va emetre un atestat que, a més de conduir Polykarpou als tribunals, ha dut l'associació cívica a patir una criminalització sense precedents.

'Cyprus is Greek'

La fustigació contra Doros Polykarpou, conegut per la seva activitat d'assistència a persones refugiades i migrants, certifica la deriva exclouent que viu la política i la justícia xipriotes. Un viratge accelerat per la crisi i que, amb l'ascens d'Alarma Democràtica al poder, difumina les diferències entre les dues famílies que fins ara es disputaven l'hegemonia dins del nacionalisme grec: la dreta moderada i els anomenats *patriotes contra l'ocupació turca o socialnacionalistes*.

L'aproximació de la dreta governamental a les tesis més racistes ha estès el clima antimusulmà i antiturb, que -com s'ha demostrat els últims mesos- compta amb les forces brutes al carrer dels paramilitars de l'ELAM i del Moviment de Resistència de Grècia. Una prova d'això és l'atemptat contra la seu del Kisa comès per membres d'aquests grups el 31 de març passat. Segons aquesta entitat, l'espiral racista s'es-

tà retroalimentant gràcies a l'onada d'intolerància existent a Grècia i a d'altres països del Mediterrani.

En aquest context, també cal recordar els incidents protagonitzats el desembre passat per grups aficionats grecoxipriotes durant el partit entre l'Apoel Nicosia i el Pinar Karsiyaka, de Turquia, corresponent a la lliga europea de bàsquet. Tres joves de l'equip de la capital xipriota, simpatitzants de la ultradreta, van ser arrestats per atonyinar diversos aficionats del Pinar, acció per la qual seran jutjats sota l'acusació d'agressions amb finalitats racistes. Igualment, en els ambients futbolístics de Grècia, han aparegut senyals de la campanya Stop Turquia, desplegada per l'extrema dreta europea contra el possible ingrès del país àrab a la UE, i pancartes amb el lema *Cyprus is Greek*, que ja s'ha fet famós entre la joventut ultranacionalista xipriota.

Així, a cavall entre Europa i el Pròxim Orient, la petita illa mediterrània es debat entre tornar a ser un referent per a la convivència intercomunitària o -com sembla que passa- esdevenir l'escenari d'un *xoc civilitzatori* que la dreta nacionalista sembla disposada a explotar.

MOVIMENT DE RESISTÈNCIA DE GRÈCIA

ARGENTINA · VA SER EMPRESONADA PER L'ACCIÓ D'UN JUTGE I UN FISCAL DE L'ANTIC APARELL COLPISTA

Exigeixen la llibertat de l'activista d'esquerres Karina Germano

Manifestació organitzada a Rico San Miguel l'any 2000: apareix 'La Galle' portant una pancarta

Jesús Sahún
Barcelona

Les organitzacions prodeus humans argentines han convocat una nova jornada per demanar l'alliberament de Karina Germano el proper 9 de setembre. A Barcelona, les entitats i persones que s'han adherit a la campanya *La Galle a la calle* també han convocat diversos actes informatius a partir del dia 3 d'agost, uns actes que finalitzaran amb una concentració davant del consolat argentí el 8 de setembre. Quan comenci la jornada de protesta a l'Argentina, ja se sabrà el resultat de la concentració convocada a Barcelona, ciutat on Germano va viure durant la seva joventut i on va deixar una petjada profunda.

A mitjans de març de 1974, durant l'etapa democràtica prèvia al cop d'estat del general Videla a l'Argentina, els cossos policials i parapolicials argentins van dur a terme una batuda molt important contra activistes d'esquerres. La intensitat de l'acció va ser de tal magnitud que se'n van fer ressò els mitjans de comunicació de l'Estat espanyol, que van escriure sobre "més d'un centenar de detinguts". *La Galle* va ser una d'elles. Amb no-

més deu anys, va ser segrestada amb el seu pare i el germà petit per un escamot de la Triple A, que posteriorment els va portar a una comissaria de Buenos Aires. Els seus pares eren militants Montoneros i, en sortir vius d'aquell primer *marcatge*, van passar a la clandestinitat. Dos anys més tard i tan sols 28 dies després del cop d'estat, Rodolfo Germano, el pare, va ser ferit i detingut. Mai més no el van tornar a veure fora d'un centre de tortura.

Karina Germano va ser detinguda l'1 de febrer de l'any 2002 en relació al segrest d'un publicista brasiler

L'exili va ser una característica comuna per a dues generacions de persones xilenes, uruguaianes i argentines: la gran majoria d'activistes nascuts els anys 40 i 50 de tots tres països el van patir. Les raons, però, no van ser les mateixes. Galeano va escriure: "Vaig marxar de Montevideo perquè no m'agrada

estar pres; de Buenos Aires, perquè no m'agrada estar mort".

Hilda López, mare de Karina Germano, va fugir de l'Argentina i, passant pel Brasil, va arribar primer a Suècia, després al País Basc i, finalment, a Barcelona, on totes tres -mare, filla i fill- es van establir definitivament el 1979. La joventut de Germano va anar lligada a l'esclat punk, molta contracultura i el primer activisme llibertari d'aquesta mal anomenada democràcia, fins que el 1998 va decidir tornar sobre les seves passes, a l'Argentina, tot cercant les darreres petjades del seu pare. Un cop a Buenos Aires, es va incorporar a l'organització HIJOS i va participar en moltes de les seves activitats fins que, el gener de 2002, va ser detinguda a les rodalies de Sao Paulo, al Brasil.

L'onze de desembre de 2001 va ser segrestat el publicista brasiler més important, Washington Olivetto. Quasi dos mesos més tard, l'1 de febrer de 2002, sis persones identificades com Mauricio Hernández Norambuena, Alfredo Canales Moreno, Marco Rodríguez Ortega (tots tres xilens), William Gaona Becerra, Marta Urrego Mejía (de Colòmbia) i l'argentina-espanyola Karina Germano López

van ser detingudes pel cas. L'història del primer és conegut a bastament, militant del Front Patriòtic Manuel Rodríguez (FPMR), havia participat en nombroses accions contra la dictadura xilena, fins i tot atemptar contra el general Pinochet. Va ser detingut l'any 1993 i va fugir d'una presó d'alta seguretat mitjançant una operació molt arriscada en què va fer aterrar un helicòpter al pati del recinte penitenciari. Els altres dos xilens eren militants del Moviment d'Esquerra Revolucionària-Exèrcit Guerriller dels Pobres (MIR-EGP). La resta no tenien antecedents. El mateix dia, l'empresari va ser alliberat.

Norambuena i Canales van reconèixer que havien participat en la negociació del rescat i van exculpar la resta de companyes. Dies després, la policia va declarar que havia identificat mitja dotzena d'activistes xilenes que havien participat en el segrest i s'havien fugat, però la justícia brasilera va condemnar les sis persones detingudes a setze anys de presó. Karina Germano sempre ha reconegut que havia anat al Brasil a muntar un pis per a companyes activistes, però ha negat tota implicació en el segrest. La van sotmetre a catorze

acaraments amb els testimonis i no va ser reconeguda, les seves emprems no van aparèixer a cap dels elements utilitzats en l'acció i, al pis on els van detenir, no hi havia cap arma. Un any i mig més tard, després de l'apel·lació de la fiscalia, van augmentar la condemna de totes sis a 30 anys.

Després de quatre anys de presó i de topar amb un motí el maig de 2006, Hilda López, la seva mare, va decidir intentar el trasllat de Karina Germano a l'Argentina. Aprofitant un tractat bilateral, el 9 de novembre, la presa va arribar al seu país; li mancaven 49 dies per rebre les sortides transitòries, semblants al tercer grau de l'Estat espanyol. El tractat estipula que la presa sempre estarà sotmesa a la llei del país que l'ha jutjada.

En arribar a Ezeiza, l'advocat Eduardo Soares va iniciar els tràmits per aconseguir les transitòries. La primera notícia, però, no podia ser més macabra: el fiscal que havia de revisar el seu cas era Oscar Hermelo, el mateix que, durant la dictadura, va ser advocat del grup de torturadors que van fer desaparèixer el seu pare. Les sortides transitòries van ser denegades. Sota la pressió del fiscal, el jutge va barrejar la pena brasilera amb les lleis argentines que estipulen complir la meitat de la condemna per obtenir beneficis. En segona instància, el jutge que va revisar la causa era Gustavo Mitchell, de nou males notícies: Mitchell estava imputat en casos de filles de desaparegudes entregades als seus torturadors. La demanda va ser desestimada.

El fiscal va ser advocat del grup de torturadors que van fer desaparèixer el pare de l'activista Karina Germano

El cas va arribar a la Cort Suprema. Tres dels jutges van aprovar la concessió, quatre s'hi van negar. Semblava que s'havien esgotat totes les vies, però la pressió ciutadana ha fet renèixer l'esperança. La Cort Suprema revisarà el cas aprofitant que, el proper 26 de novembre, Karina complirà un terç de la condemna i, segons la llei brasilera, hauria de rebre la llibertat condicional.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Lectures a la fresca per una tardor calenta

La 'Directa' se'n va de vacances merescudes fins el setembre, però no sense -abans- proposar una sèrie de lectures recomanades. La tardor que ens espera es preveu molt calenta pel que fa a mobilitzacions. Aprofitem els dies d'estiu per aprendre i relaxar-nos amb aquests títols tan interessants que us recomanem.

La vida com a fenomen orgànic

Quim Sirera
expressions@setmanaridirecta.info

Amb aquest segon volum del mite de la màquina Lewis Mumford (Flushing, 1895 - Armenia, 1990) acaba la seva aportació sobre el desenvolupament històric a través de la tècnica, que havia començat el 1934 amb *Técnica y civilización*. Un treball que, per la seva extensió, per la profunditat de les seves anàlisis i per l'encert en les seves prediccions, es converteix en una obra referent per entendre el nostre món i les possibilitats de la seva superació, apostant per una altra forma d'organització social.

El període estudiat per Mumford en aquest llibre s'estén des del segle XVII, quan es construeix el cosmos mecanicista (Galileu, Descartes, Bacon), fins al segle XX, amb l'automatització. Per Mumford, l'avenç més decisiu de la nova concepció mecanicista tingué lloc fora del terreny de la tècnica: el retorn del déu Sol, símbol del poder centralitzat, que va posar les bases d'un ordre absolut. Arran d'aquesta nova imatge mecanicista del món, la vida és interpretada com un fenomen més mecànic que no pas orgànic.

El final de la politècnica

Aquesta cosmovisió mecanicista marca el final de l'etapa politècnica, que havia dominat al llarg de tota l'Edat Mitjana. Aquest període va assimilar els invents de cultures anteriors (el molí d'aigua, el molí de vent, la roda de terrissaire, l'arada, el teler...) i, gràcies a aquest fet, va poder evolucionar d'una manera cohesionada. Però, en arribar a la Il·lustració, es va considerar l'Edat Mitjana com un període d'ignorància, de superstició i d'endarreriment tècnic, sense tenir en compte com van fusionar la tècnica de diverses civilitzacions i la va incorporar al dia a dia. El fet que la tècnica medieval perseguís altres metes

L'automatització va tornar a l'home un simple accessori de la màquina, segons Mumford

que les estrictament centrades en l'expansió mecànica, va contribuir a que se la considerés un endarreriment, tot i que -com assenyala Mumford- els que difonien aquesta tesi ho feien amb llibres fabricats amb la impremta del segle XV, llegien els documents amb ulleres inventades el segle XIII, menjaven el pa a partir del gra triturat en molins del segle XII i viatjaven en vaixells de tres pals dissenyats el segle XVI.

L'automatització

La nova imatge mecànica, amb l'impuls de la pressió econòmica sobre tots els àmbits de la tècnica, condueix a la irracionalitat de l'automatització per l'automatització. En aquest moment, s'exerceix un domini sobre el procés tècnic i sobre l'ésser humà, al qual es vol transformar d'agent actiu a agent passiu, fins a tornar innecessàries

les persones humanes, convertides en un simple accessori de la màquina.

Per explicar la coacció que exerceix la tècnica, la seva lògica interna, Mumford reprèn l'asserció del físic britànic Dennis Gabor "si una cosa es pot fer es farà, si alguna cosa es pot fer s'ha de fer" i la transforma a l'extrem de "si alguna cosa no es pot fer amb un aparell tècnic no s'ha de fer de cap manera", per exemple, cantar amb la pròpia veu en lloc de posar el cassat.

Després de la Primera Guerra Mundial, apareixen els signes de la nova megamàquina, que a diferència de l'anterior (Era de les piràmides), desplaça el nombre d'agents humans per components mecànics. Són cinc els factors que ajuden a la seva expansió: el renaixement del déu Sol, la centralització del poder polític, el treball forçat, el servei

militar obligatori i l'economia de mercat. La nova megamàquina, que exerceix un control total sobre la vida quotidiana de la súbdita, té la capacitat de la destrucció total, de "posar fi a l'aventura de la vida humana". Aquí apareix una visió apocalíptica molt pròxima a la del filòsof alemany mort durant la dècada dels 90 Günther Anders.

Arribades a la fase capitalista de la societat de consum i a partir de l'anàlisi de Marx sobre el mode de producció de mercaderies, segons el qual la meta de la producció no és satisfer necessitats sinó multiplicar-les, Mumford avança una altra tesi molt pròxima a Anders: "El consum s'ha tornat obligatori: no consumir és considerat un sabotatge". Les reivindicacions de més benestar, fent seves les premisses ideològiques de la megamàquina, han acabat per reforçar-la. El nostre sistema

megatècnic, escriu Mumford, farà que en menys d'un segle tot el planeta sigui inhabitable.

Contra el fatalisme de la tècnica
Contra el fatalisme de la gent que no contempla la possibilitat d'una transformació total de les pautes existents, al llarg de tot el llibre, Mumford mostra que no tot està determinat; que l'ésser humà no és una simple víctima d'un destí inexorable fora de la tècnica.

Per aquest motiu, per sortir de la megatècnica, necessitem un model que no procedeixi de la màquina, sinó dels organismes vius; que substitueixi la megatècnica per la biotècnica; hem d'anar cap a una economia no de la abundància material, sinó de la plenitud (això implicaria un decreixement de la producció, un canvi en el treball, que es convertiria en l'execució de diferents tasques al llarg de la vida, entre altres). Amb tot, per superar el sistema actual de poder, no cal destruir tota la civilització, sinó transferir els seus agents més beneficiosos a un complex orgànic.

El mito de la máquina (dos).
El Pentágono del poder

Lewis Mumford.
800 pàgines.
Editorial Pepitas de Calabaza.

El triomf de la complicitat

Roger Bonastre Sierol
expressions@setmanaridirecta.info

Primavera, estiu etcètera, primera novel·la de l'arquitecta, escriptora, editora i col·laboradora de Vilaweb Marta Rojals, és ja un petit fenomen literari i, segons diuen, una de les millors novel·les catalanes dels darrers anys. Aquestes coses sempre fan mal de dir. Sigui com vulgui, el llibre de Rojals s'agraeix i es gaudeix des de la primera fins a la darrera pàgina. En són 360, però us les cruspireu en quatre dies.

La novel·la, reeditada aquest mes de maig, confronta el passat de la seva protagonista, l'Èlia o Eliete de Cal Pedró, amb un present confús i un futur com a mínim incert. Fins aquí res de

nou, l'autora basteix l'estructura bàsica de l'anomenada crisi generacional dels 30 (o 40?), quan hom voldria haver fixat amb solidesa les seves coordenades existencials, però tot i tothom sembla conspirar-hi en contra: relacions de parella que s'acaben, inestabilitat laboral, amics que desapareixen en tenir els seus primers fills...

Dit això, l'èxit del llibre rau fonamentalment en la gràcia i naturalitat amb què Rojals presenta tant els personatges com les situacions i, en aquest sentit, l'ús desacomplexat de la parla de la Ribera d'Ebre, els confereix una autenticitat que sedueix sense cap esforç. Debats filològics al marge, el recurs dialectal dona cos i ànima a una història explicada

amb gran frescor, honestat i sentit de l'humor, tot plegat tant creïble que te'n sents part implicada des del primer moment.

Rojals no s'està de fer reflexionar els seus personatges sobre l'arrelament i els sentiments de pertinença

A banda i si es vol, *Primavera, estiu etcètera* ret homenatge a la vida i costums dels petits pobles rurals, on les estacions i els cicles de la terra encara regeixen la vida

de les seves habitants, on els sobrenoms de famílies, cases i masos deixen rastres identitaris que travessen generacions. No debades, Rojals no s'està de fer reflexionar els seus personatges sobre l'arrelament i els sentiments de pertinença, reflexions no exemptes d'alguns tòpics, però que tota aquella gent que ha emigrat del camp a la ciutat trobarà exposades amb lucidesa i molta punteria.

No en direm res més però no desvetllar-ne girs o trets argumentals, simplement, llegiu-lo. Considerant que es tracta de la seva primera novel·la, Marta Rojals aconsegueix tota una proesa, despertar en les lectores allò que a tants escriptors i escriptores els costa tota una trajectòria: complicitat.

Primavera, estiu etcètera

Marta Rojals.
368 pàgines.
La Magrana Edicions.

La corrupció narrada des del periodisme

Arnau Galí i Montiel
expressions@setmanaridirecta.info

Les informacions que s'han anat publicant al llarg del temps des que va esclatar la polèmica de l'anomenat cas Gürtel, el dels vestits regalats a la plana major del Partit Popular del País Valencià, han estat subjectes a la censura volguda, buscada i planificada de la major part de la premsa d'aquest territori. Una premsa que, ja sigui per conveniència, ja sigui per seguretat, ha volgut evitar parlar-ne extensament i obertament. Només les publicacions -en tots els formats - amb una línia editorial obertament contrària a l'acció de govern de les institu-

cions valencianes s'han atrevit a reflexionar-hi, entorn i en contra. Alfons Cervera (Gestalgar, La Serranía, València, 1947) és escriptor i periodista, autor de diverses novel·les, entre elles *Esas Vidas*, finalista del Premio Nacional de Narrativa 2010, i de la que us presentem amb aquesta ressenya: *Gürtel & Company (una serie valenciana)*, recull compilat de les seves reflexions al diari *Levante-EMV*, entre d'altres. Articles d'opinió que, paraula per paraula, frase per frase i text rere text, desgranen, assenyalen, apunten i disparen contra totes i cadascuna de les protagonistes del cas de corrupció més gran que ha viscut la *democràcia* valenciana contemporània.

El País Valencià és l'epicentre de la corrupció de l'Estat, públicament des de fa prop de dos o tres anys. Ningú que hagi tocat poder no se n'escapa: càrrecs electes de les institucions més altes, càrrecs electes d'institucions intermèdies, persones de confiança escollides a dit, alcaldies, empresariats... una taca d'oli que tot ho toca, tot ho embruta i -sobretot- on tothom hi suca. Mentrestant, la premsa, generalment, calla. I qui no ho fa pot acabar sense feina o amb les engrunes amb les que viu un escriptor poc premiat avui dia. Cal dir que Alfons Cervera va veure rescindit el seu contracte ("et convenen unes vacances", li van dir) amb el diari *Levante-*

EMV després de 25 anys de publicar una columna cada diumenge. Ja havia dit tot el que havia de dir.

El Viejo Topo, la històrica publicació i també editorial, ha volgut compilar aquesta sèrie de textos i encabir-los en un llibre, que esdevé una novel·la resumida sobre la història de Camps, Correa i companyia; una novel·la sobre la història política del País Valencià, la classe de gent que la conformen i les relacions que s'hi han establert. La *democràcia* no els ha posat a lloc. Aquest llibre entén i explica el perquè i les seves línies sí que ho fan.

Gürtel & Company (una serie valenciana)

Alfons Cervera.
224 pàgines.
El Viejo Topo.

Viatge per les presons de la transició

Maria Ortuño
expressions@setmanaridirecta.info

No conec en Xavier Cañades. Tanmateix, tinc la impressió d'haver compartit un viatge en tren amb ell, de Cambrils a Barcelona. La lectura d'*El tubo* durant aquest trajecte va fer que el viatge fos força particular, amb parada a dues estacions no previstes, la presó de Segòvia i la d'Ocaña. En aquest relat curt, Cañades ens explica els records d'aquells dies, a finals dels anys 70, quan l'Estat espanyol s'acarnissava sense pietat contra les persones empresonades per les seves accions polítiques.

La primera part del llibre transcorre al penal de Segòvia i és radicalment oposada a la segona part: la presó d'Ocaña,

amb una part reservada a menors de 21 anys. Durant l'anomenada *transició espanyola*, els presos i les preses polítiques tancades al penal de Segòvia

L'aïllament i la tortura diària durant els seus dies al reformatori d'Ocaña ens omple la sang de ràbia

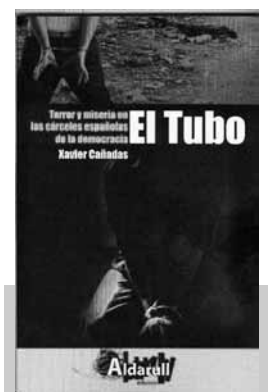
comptaven amb un seguit de *llibertats* que els permetien passar el temps d'una manera menys dura que a la resta de presons de l'Estat. En el cas de les preses llibertàries, això volia

dir passar les nits fumant porros, llegint, escrivint i, fins i tot, divertint-se prenent el pèl als carcellers. Aquesta actitud contrastava amb la seriosa disciplina de les preses del GRAPO o del FRAP. No obstant això, Cañades creu que el moviment llibertari mai no va estar tant organitzat com durant aquells dies, en referència al grau de coordinació intern i als grups de suport en temes com, per exemple, la preparació d'una fuga que descriu al detall. Era època de motins, de vagues múltiples, de fam i de set.

L'autor dibuixa escenes i anècdotes amb un llenguatge proper i còmplice, de manera que ens dóna la impressió d'estar amb ell, escoltant les històries *de viva veu*. Però la primera part, on no hi falten l'humor i la

intriga, arriba a la seva fi i dóna pas a un viatge per un veritable *infern a la terra*. L'aïllament i la tortura diària durant els seus dies al reformatori d'Ocaña ens omple la sang de ràbia, ens impregna la pell amb el dolor aliè. Cañades revela la crueltat sense límits d'un sistema penitenciari decidit a exterminar qualsevol veu dissident.

El tren arriba a Barcelona, Xavier baixa ràpidament, sense acomiadar-se, sense concloure aquest testimoni escruixidor. Un testimoni que, ara, ja és compartit, perquè ell va sobreviure per explicar-ho. D'altres no. La seva denúncia ha travessat els murs del temps i de l'oblit i ha passat per les mans de les persones que la llegeixen, la coneixen i, d'aquesta manera, esdevenen part de la història.

El tubo, terror y miseria en las cárceles españolas de la democracia

Xavier Cañadas.
82 pàgines.
Aldarull Edicions.

, expressions

ARTS PLÀSTIQUES

Art de l'Europa de l'Est

Una exposició a Barcelona mostra obres produïdes en països comunistes

Alexander Kosolapov és l'autor de 'Coca-Cola Lenin', una obra de l'any 1980

Sota el títol *Museu de les narratives paral·leles* el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba) celebra, fins el 2 d'octubre, una exposició que reuneix obres de 62 artistes produïdes entre 1961 i 1986 als països de l'antiga Europa de l'Est.

Alfonso López Rojo
expressions@setmanaridirecta.info

La mostra és una iniciativa de La Internacional, una apropiació postmoderna del cant obrer més universal escollida per donar nom a un projecte interinstitucional format per cinc museus amb el propòsit d'intercanviar les seves col·leccions i crear noves lectures històriques que substitueixin o s'afegeixin a les ja legitimades. Els primers museus d'art contemporani que s'han unit en aquesta tasca comuna pertanyen a les ciutats de Ljubljana, Bratislava, Eindhoven, Anvers i Barcelona.

La primera impressió que ofereix l'exposició del Macba és la presència aclaparadora de documentació de treballs conceptuals (especialment de *performances*), fet que evidencia la capacitat que va tenir l'art conceptual anglosaxó d'internacionalitzar-se i penetrar als països de l'Est. El fenomen, a més, es va donar de mane-

ra puntual des de començaments de la dècada de 1960 i va créixer progressivament arran d'esdeveniments com l'enderrocament del Mur de Berlín, el 1989, o l'inici del procés de la *perestroika* i la *glasnost* a la Unió Soviètica a partir de 1985.

De fet, durant aquests anys, les artistes més conegudes avui dia ja eren reclamades pel mercat de l'art occidental. L'esgotament d'aquest nou aparador artístic es va renovar un temps després amb el desembarcament a les galeries més comercials de nombrosos joves artistes de la Xina.

L'exposició que presenta el Macba respon a dos propòsits: d'una banda, tracta de subratllar el sentit micropolític que, a través de la metàfora o l'evocació de la vida quotidiana, trobem en els treballs de les artistes que no van seguir les línies culturals marcadament oficialment als seus països respectius. I, per un altre, tracta d'investigar sobre la historificació i museïtzació de la seva producció

Museu de les narratives paral·leles

Exposició fins el
2 d'octubre de 2011.
MACBA, plaça dels Àngels, 1.
Barcelona.
+INFO:
www.internacionala.mg-lj.si

artística. La superposició de tots dos propòsits dona com a resultat una exposició complexa i difícil de digerir, especialment per la falta de catàleg imposada per les últimes retallades pressupostàries.

El fet que el Centre Pompidou de París l'any passat també oferís una exposició molt completa sobre el mateix tema (*Les promesses del passat*) no ajuda a atorgar relleu a aquesta mostra. Fet que no impedeix, però, que la iniciativa barcelonina sigui una bona oportunitat per apropar materials interessants dels nombrosos col·lectius d'artistes que, com el grup de l'antiga Iugoslàvia, OHO, van acabar formant una comuna.

MÚSICA

Acordions entre els arbres dels Pirineus

La trobada més important d'Europa es fa a Arsèguel l'últim cap de setmana de juliol

L'acordionista Antonio Rivas, durant una actuació de l'any 2000

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Els Pirineus amaguen moltes joies, petits poblets plens d'encant, de racons, rieres netes on passar la calor, ombres de pi o d'alzines, però també amaguen antigues tradicions que avui dia encara viuen i perduren gràcies a l'esforç de tot un poble i de totes les visitants que s'hi acosten. Una d'aquestes és la Trobada d'acordionistes del Pirineu a Arsèguel, un petit poble de la comarca de l'Alt Urgell, on s'apleguen acordionistes d'arreu del món per fer sonar els seus instruments.

De fet, és el festival de música popular més antic de Catalunya i cada any va guanyant adeptes i popularitat. A part, està considerat el més important d'acordió diatònic que hi ha a Europa. Enguany, es podrà gaudir d'un cartell amb músics provinents de Catalunya, Aragó, el País Basc, Portugal, Occitània, l'Estat francès, la Bretanya, Itàlia, Suïssa, Baviera, Rússia, Holanda, Irlanda, Anglaterra i fins i tot de l'Uruguai. A més de música, també hi haurà una fira de *luthiers* d'instruments tradicionals, especialment de constructors d'acordió de diversos països del continent. Entre cançons i cançons, si queda temps, al mateix poble podem visitar el Museu de

Trobada d'acordionistes del Pirineu

Del 29 al 31 de juliol.
Arsèguel (Alt Urgell).
www.ccau.cat/ (per descarregar programa en pdf).
www.firesifestes.com/Fires/F-Acordions-Arseguel.htm.

l'acordió d'Arsèguel, inaugurat l'any 2006, amb un fons de fotografies molt important i un total de 200 peces que es caracteritzen pel principi sonor de l'inxa lliure, un mecanisme que fa vibrar l'aire al passar per una llengüeta metàl·lica muntada en un marc, com seria el cas de l'acordió cromàtic o el diatònic, i ésser accionats per una manxa. També s'ha portat a terme un important treball de camp, on s'explica el fenomen dels acordionistes en aquesta àrea del Pirineu, que va començar a principis del segle XIX i va deixar de ser actiu a partir dels anys 50. Tots tenien altres oficis com pastors, agricultors, sastres, moliners o xolladors... Solien ser autodidactes, tocaven d'òida i no es movien de la vall, ja que feien les rutes d'un poble a l'altre a peu.

20 ANYS
d'edició i distribució
alternativa

VIRUS editorial

construint les eines de la crítica

www.viruseditorial.net

Aquest estiu...
vine a disfrutar del Palmerar

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08910 Ribes, Garraf (Països Catalans)

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

MÚSICA

“Hem creat el grup que a nosaltres ens hauria agradat escoltar”

Arrap és una formació valenciana que fa hip-hop compromès i en català

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Els tres components de la banda han obtingut un gran èxit a la xarxa

Arrap són Olmos, Andreu i Cano, tres joves valencians que han sorprès amb una proposta de hip-hop compromès i en català. A pesar d'haver actuat una única vegada, vénen amb força: el seu tema “Màfia i coentor” ja acumula 9.000 visualitzacions a la xarxa i fa unes setmanes van aconseguir, com a grup revelació, el Premi Ovidi Montllor.

Joan Canela i Barrull
expressions@setmanaridirecta.info

Rap, compromès i en valencià. És molt difícil sumar les tres coses?

No ens ho hem plantejat, senzillament, hem fet el que ens ha eixit de dins. Ens agrada el rap, tenim unes inquietuds socials i nacionals, parlem en valencià i hem creat el grup que a nosaltres ens hauria agradat escoltar, res més. Ara hi ha una escena de música en valencià amb bona salut, però molt pocs grups de rap.

És cert que encara cal trencar molts prejudicis i ens cal normalitzar dos coses: el rap en el circuit de grups en valencià i el valencià en l'escena rap. Però el País Valencià no està aïllat i podem comptar amb l'escena emergent que hi ha en l'àmbit dels Països Catalans.

I l'escena hip-hop valenciana com us ha rebut?

Ens sentim prou acollits, a la gent, li ha agradat molt la nostra proposta i la nostra maqueta l'ha gravada el Dj de 13 Pasos, cosa que ja és un reconeixement. Ara es vol editar un recopilatori de tots els

grups de la ciutat i ens hi han convidat.

Però, des de fora, sembla que és impossible que un grup de hip-hop es porti bé amb un altre. Sempre hi ha d'haver aquesta competició tan brutal?

La competició per fer la millor rima és a l'ADN del hip-hop, açò no és roï per si mateix, el que cal és canalitzar aquesta actitud cap a una creativitat positiva i no quedar-se amb un enfrontament sobre qui és més guai o la té més grossa.

En la tradició musical valenciana, encara és molt viu tot el que és el cant d'estil i la improvisació de rimes. Creieu que es pot integrar part d'aquesta tradició en la creació d'un rap valencià?

Sincerament, hem de reconèixer que, per ara, no tenim un so propi, allò que et fa reconèixer que està escoltant Arrap, a banda del fet d'estar criticant Camps. Encara hem de treballar molt eixa part, però dins el nostre projecte hi ha implícita la idea d'incorporar els sons mediterranis i les nostres arrels musicals a les bases que fem. Obrint Pas la va encertat quan va incloure la dolçaina al

rock i a l'ska i creiem que també es poden fer coses aixina al hip-hop, encara que no ha de ser obligatòriament la dolçaina. És important veure de totes les fonts que pugues, però, de les pròpies, encara més; en eixe sentit, el cant d'estil s'ha de tenir molt en compte, encara que potser la integració que proposes no és tan fàcil de fer, són coses prou diferents.

“Més que dimitir, a Camps, l'ha tirat Rajoy... este és el govern més subjugat que hi ha”

Us heu donat a conèixer amb la cançó “Màfia i coentor”, que parla de la corrupció al País Valencià i, just ara, Camps dimiteix. Com veieu la situació política?

Més que dimitir, a Camps, l'ha tirat Rajoy, cosa que demostra que a pesar que s'omplen la boca de valencianitat, este és el govern més subjugat que hi ha. Però tot i açò, sembla que a la gent li agrada i segueixen guanyant eleccions. De totes formes, creiem que hi ha raons per a l'optimisme i la resposta es va articulant poquet a poquet, encara que, per ara, és difícil veure un canvi.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

De la ruptura al pacte

Roger Costa Puyal

Quan va morir Franco, el franquisme ja estava esgotat perquè la dictadura havia deixat d'acomplir el seu paper com a garant de les condicions repressives que feien possible l'acumulació de capital. Havia succeït que la industrialització havia canviat la societat de dalt a baix i havia originat una nova classe obrera; la vella havia estat massacrada. La crisi de 1973 va fer de guspira i va encendre la metxa d'un moviment de vagues molt fort. Algunes d'aquestes vagues eren assembleàries i es feien al marge de les CCOO que, ja cooptades pel PCE, pretenien controlar el moviment vaguista. Les lluites pressionaven per l'augment salarial, el capital perdia quota de beneficis i responia amb mesures inflacionistes molt impopulars. A més, les assemblees eren il·legals. Tot això contribuïa a la ingovernabilitat. Aleshores, les pròpies faccions del capital que s'havien beneficiat de la dictadura van exigir el canvi, davant la manifesta incapacitat per mantenir l'ordre social i productiu. La mort del dictador no va fer més que precipitar els esdeveniments. Hi havia un pastís molt gran per repartir: tota la nova estructura estatal democràtica exigida pel capital per entrar al paradís europeu. Al PCE, com a líder de l'oposició amb la seva *Junta Democràtica*, li tocava controlar el moviment obrer. Era el trunfo que jugava a la taula de negociacions, per tant, havia de fer gala de la seva capacitat de mobilització. Però l'autonomia li presentava el creixent problema de que les mobilitzacions se li escapaven de les mans. Podia decidir quan començava un conflicte però no quan acabava. Quan, amb la mort de Franco, el número de vagues *salvages* va créixer, els sectors franquistes i l'oposició no van tenir més remei que reunir-se d'urgència.

La massacre de Vitoria, el març de 1976, va marcar el canvi de cicle. Les CCOO -i els altres

sindicats al darrere- es van consagrar a desactivar les expressions autoorganitzatives, a boicotejar les vagues autònomes. A la segona meitat de l'any, la conflictivitat s'havia reduït notablement. El sabotatge va anar en augment fins el 12 de novembre de 1976, que va ser el moment àlgid. CCOO i UGT van escenificar una jornada de vaga que havia de demostrar que complien la seva part del pacte. Va ser un examen final superat amb nota i va millorar la posició del PCE a la taula de negociacions. Des d'aquell moment, els sindicats van renunciar a la mobilització i es van dedicar a l'enfortiment de les seves estructures als centres de treball; i el PCE va renunciar a la que havia estat la seva consigna principal des de 1939, la ruptura democràtica per mitjà de la vaga general. La va canviar per la *ruptura pactada*. Un cop legalitzat el PCE, Carrillo -en el seu primer míting- va anunciar l'abandó de la vella reivindicació republicana. Finalment, el PCE va apostar senzillament pel pacte, sense ruptura, que va obtenir l'any següent.

Els pactes de la Moncloa de l'octubre de 1977 van assentar les bases de la pau social, condició *sine qua non* per frenar la pèrdua de quota de beneficis del capital. En aquests pactes, els sindicats van acceptar els augmentos salarials per sota de les taxes d'inflació, la disminució de la conflictivitat laboral -en nombre i hores de vaga- i l'eliminació de l'autonomia obrera. La conseqüència per a ells va ser la seva condemna a la marginació. Fins l'any 1977, havien tingut poca afiliació, però, des d'aquell any, no van parar de baixar. Avui, els sindicats negociadors no tenen res per oferir a la gent treballadora perquè no tenen marge de maniobra. La crisi no permet negociar salaris i el valor de la força de treball ha baixat molt en la societat postindustrial i globalitzada en què vivim.

, agenda directa

ALBAIDA

Dissabte 29 de juliol
Xerrada-debat: Alta Tensió
 19h Ateneu l'Estació d'Albaida
 C. Sant Josep, 7.
 A càrrec de membres de l'okupació forestal contra la MAT a la zona de les Guilleries, Des dels boscos.
 21h Sopar popular
 Local de festes de l'Antiga Escoleta de l'Aljorj
 Tots els beneficis seran destinats a fer front a les despeses judicials del procés contra la línia d'alta tensió
 Organitza: Plataforma contra l'Alta Tensió
 Més informació:
<http://desdelsboscos.blogspot.com>

BARCELONA

Divendres 29 de juliol
Debat i taula rodona: #15M, i ara què?
 18:30h Espai Obert
 C. Violant d'Hongria, 71. Taula rodona i debat sobre el passat, el present i el futur del moviment del 15-M, amb la presència dels ponents Raimundo Viejo (professor de Teoria política a la UPF), Gerard Horta (antropòleg de la UB i veí de Nou Barris), Ivan Gordillo (membre del Seminari Taifa d'Economia Crítica), Enric Duran (activista social i insubmís a la banca).
 Organitza: Espai Obert
 Més informació:
www.sants.unilliuere.org

Diumenge 4 de setembre
Xerrada sobre la situació de 'La Galle', presa política a l'Argentina
 A l'Ateneu Llibertari del Palomar. C. Coroleu, 82. Amb passi de vídeo i pica-pica. Més endavant es confirmarà l'hora, que es podrà consultar a través de la pàgina web.
 Organitza: Ateneu Llibertari del Palomar
 Més informació: <http://ateneullibertari-delpalomar.wordpress.com>

Dijous 8 de setembre
Festes Majors Alternatives de Vallcarca
 18h Passi de curts i documentals d'au-

Quart Aplec del Camp a Altafulla

ALTAFULLA, 5, 6 i 7 d'agost

El quart Aplec del Camp arriba enguany al Baix Gaià, concretament a Altafulla, durant els dies 5, 6 i 7 d'agost. Organitzat per l'Esquerra Independentista del Camp, aquest any disposa d'un bloc, on ja es poden consultar la majoria de les activitats previstes per als tres dies, si bé encara falta definir algunes de les actuacions musicals.

Des de l'organització independentista, volen convertir aquests dies en moments de reflexió, lluita i oci festiu a través de les xerrades sobre el territori i l'actualitat que proposen. L'Aplec del Camp s'ha celebrat els darrers tres anys a tres municipis del Camp: Alcover, l'Aleixar i Vilallonga del Camp.

Divendres 5 d'agost: 17h Arribada, benvinguda i instal·lació. 17-18h Obertura de la zona d'acampada. 18:30h Elaboració d'un mural commemoratiu del quart Aplec del Camp. 19:30h Excursió guiada pel municipi. 21h Xerrada sobre la problemàtica del Muntanyans del Baix Gaià, a la sala de l'Era del Senyor. 22:30h: Sopar popular a la plaça del Consolat de Mar. 24h Oci nocturn: festa amb els millors punxa-discs del Camp, a la plaça del Consolat de Mar.

Dissabte 6 d'agost 10h Esmorzar popular, a la zona d'acampada. 10:30h Torneig esportiu de futbol sala i bitlles catalanes. 12h Banyada popular al mar. Davant de la plaça del Consolat de Mar. 13:30h Dinar de germanor a la pineda tocant a la plaça del Consolat de Mar. Després de dinar: Actuació d'Orenga (folk i música popular Torredembarra) i cant improvisat de glosses, amb l'assistència de Farriol Masip, guanyador del guardó Rei de les nyacres dels Països Catalans. 16:30h Taller de ball de bastons i concurs Sàpiens. 17:45h Taula rodona i debat sobre l'independentisme als ajuntaments, amb l'assistència de regidors de Bildu, SI i la CUP, a l'Era del Senyor.

Diumenge 7 d'agost: 11h Esmorzar popular a la zona d'acampada. 12h Acte de comiat: vermut popular a la plaça de l'església.

Organitza: Esquerra Independentista del Camp

Més informació: <http://aplecdecamp.blogspot.com/>

tors del barri
 21h Real Undersounds (rock'n'roll, soul, reeksteady). 22:30h Marc Xerramecu (jo què sé). Amb pintxos, tapes i entrepans

per sopar.
 Divendres 9
 22h Nit de concerts
 Amb els grups Els amics del Bosc (rock-'

n/blues), Alerta (ska, rock), EINA (rock combatiu).
 Totes les activitats es faran a la zona zero de La Casita Blanca
 Av. Vallcarca, 37.
 Dissabte 10 de setembre
 13h Matinal infantil. 14h Dinar popular ecològic a càrrec de la Cooperativa de consum agroalimentari Valldures.
 19:30h Cercatasques (inici a La Riera).
 Organitza: Casal Manuel de Pedrol. 22h Concerts. Amb els grups Cranc (punk-rock), Jaguares (punk-rock), PD la Factoria (patxanga) i Blancs Lluitar (hip-hop).
 Totes les activitats es faran a la zona zero de La Casita Blanca
 Av. Vallcarca, 37.
 Organitza: Ateneu Popular de Vallcarca
 Més informació: www.ap.vallcarca.wordpress.com

CALDES DE MONTBUI

Dissabte 30 de juliol
Concert: 50 YETIS
 20:30h Ateneu Democràtic i Progressista el Centre
 C. Corredosos de Baix, 1. Dins del marc de la programació de juliol i com a colenda d'aquest mes ple d'activitats per a tots els públics, el Centre organitza un darrer concert de música rock-techno i tanca la seva programació d'actes fins el mes de setembre.
 Organitza: Ateneu Democràtic i Progressista el Centre
 Més informació:
www.ateneuelcentre.blogspot.com

CERDANYOLA

Dijous 28 de juliol
Projecció del documental 'Money as debt'
 20h Casal Popular i Cultural La Clau de Cerdanyola. C. Mare de Déu del Pilar, 43. Posteriorment, es farà un debat amb membres de Som lo que sembrem i Acampada de Cerdanyola del Vallès.
 Organitza: Casal Popular i Cultural La Clau de Cerdanyola
 Més informació: <http://laclaucerdanyola.wordpress.com>

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem calefacció econòmica per un espai social gran, un ateneu. Si pot ser de gasoil, millor, tot i que ens val alguna altra cosa que no gastí gaire. Ho venim a buscar. Contacte: Arnau 680 45 49 83

Ateneu Popular de Vallcarca: lloguem bucs d'assaig musical per bandes a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a persones que vulguin fer pràctiques a escoles alternatives. Contacte: eltatanet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen gossos en adopció per tancament de gossiera. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mónica 629 278 238

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

> EL TEMPS

DIJOURS 28

Després d'un dimarts i un dimecres tempestuosos, tornarà una certa estabilitat, però amb núvols i fresqueta al matí.

DIVENDRES 29

Núvols a la costa i temperatures lleugerament a l'alça. Humitat a la costa i vents en calma. Tempestes al Pirineu.

DISSABTE 30

Els ruixats aniran prenent força durant el dia i la tarda serà plujosa a moltes comarques, amb llamps i trons.

DIUMENGE 31

Tancarem el mes de juliol amb núvols i fresqueta al matí. Un juliol atípic amb temperatures 4 graus per sota de la mitjana.

DILLUNS 1

Vents del sud o sud-oest faran pujar les temperatures, però es mantindran alguns núvols a la costa i ruixats al Pirineu.

DIMARTS 2

Ascens fort dels termòmetres, però inestabilitat a la vista per l'endemà. A mig termini, tornaran els ruixats i l'ambient fresc.

DELTEBRE

Dissabte 29 de juliol

Benvinguda a la marxa 'Viu l'Ebre'
Ecologistes en acció va organitzar una marxa pel riu Ebre, des del seu Naixement (Fontibre) fins a la desembocadura del Delta, que va començar el 9 de juliol passat. 21h Arribada dels membres de la marxa al Pont lo Passador. Tot seguit es rebrà la gent amb una gran Batukada festiva. 21:30h Es prepararà un refrigeri de la terra: truita de patata i pa en tomata per a les assistents. 21:45h Batukada final. S'acomiarà la gent de la marxa acompanyant-la amb percussió. La convocatòria d'aquests actes està prevista al Pont lo Passador. Tot seguit, la festa continuarà pel riu Ebre fins que el cos aguanti, al camp de futbol de la Cava. Organitza: CSO Lo Maset

PALS

Divendres 5 d'agost

Festival Jove de Pals

20h Al costat del camp de futbol. Carretera de Pals a Torroella.

L'associació Pals Actiu i Empordà Sons us conviden al Festival Jove de Pals. L'organització del festival ha decidit tornar a portar els Skatalites per oferir un concert molt especial en homenatge al seu bateria Lloys Knibbs, mort el mes de maig passat víctima d'un càncer, un fet que -sens dubte- canviarà la trajectòria de la banda i, probablement, pot voler dir que aquesta sigui l'última gira mundial de la banda jamaicana. Tarda i nit de concerts amb els grups The skatalites & Doreen shaffer, Dr.Calypto, Mr. Freak Ska Dubby yond doct'r'n'ric feat benjammin, Blackup sound feat. rúben lópez, Rudeteo-luv messenger. A més, la jornada anirà acompanyada de parades d'entrepanes, marxandatge, projeccions...
Organitza: Pals Actiu i Empordà Sons

VALÈNCIA

Divendres 29 de juliol

Festa per l'autogestió del projecte per digitalitzar l'arxiu de cartelleria subversiva
20h Ateneu Llibertari Al Margen. C.

Festes majors autogestionades

Per organitzar-te el calendari

A falta d'actes... des de l'agenda de la **Directa** us oferim un calendari esquematitzat que ens ha facilitat la Coordinadora de Festes Majors alternatives i us fem conèixer totes i cadascuna de les festes coordinades en aquesta organització. Us podem oferir el lloc, però, ens sap greu, no hem pogut saber les programacions amb detall.

Primera quinzena d'agost Festa Alternativa a la *Maèdeu* d'agost Vilallonga. La Safor. València

Festa Alternativa de Cardedeu. Vallès Oriental. Barcelona

Segona quinzena d'agost

Festa Alternativa als Bous. Borriol. Plana Alta. Castelló

Festa Major Alternativa. Manresa. Bages. Barcelona

Festa Major Alternativa de Sants. Ciutat de Barcelona

Festes Alternatives de Vilafranca del Penedès. Alt Penedès. Barcelona

Primera quinzena de setembre

Folgança d'Algemesí. Ribera Alta. València

Festa Major Alternativa d'Artés. Bages. Barcelona

Festes Majors Alternatives de Gramenet del Besòs. Barcelonès. Barcelona

Festes Alternatives de Viladecans. Baix Llobregat. Barcelona

Entenem que, els propers dies, mentre la DIRECTA estigui de vacances, sortiran els actes, les dates i les hores. Us emplacem, doncs, a buscar-els programes i a organitzar-vos el calendari.

Més informació: <http://coordinadoradefestes.wordpress.com/>

Palma, 3. Nit de rumba acompanyada de *mojitos*, pinxos i ambientació per col·laborar amb l'autogestió del projecte de digitalització.

Organitza: Ateneu Llibertari Al Margen

Més informació:

www.ateneualmargen.org**VALLBONA D'ANOIA**

Treball Comunitari + Jornada assembleària + Campaments indefinits
A partir del dia 26 de juliol
Es muntarà un campament indefinit

(fins que l'assemblea del campament ho decideixi) a Ca l'Afou.

L'objectiu principal del campament serà reactivar les comissions de treball, necessàries per al bon desenvolupament de la CIC. També vol ser un espai per facilitar l'acollida i la formació sobre la CIC i la implicació de noves participants actives i donar suport a la rehabilitació i l'adequació de l'espai de Ca l'Afou. Per tant, aquestes dates, les jornades de treball comunitari aniran destinades a adequar la infraestructura de l'espai i a fer-la més segura.

30 al 31 de juliol: XIV Jornada assembleària de la CIC

Amb la presència i la participació de mainada, que podrà venir a partir d'aquests dies i durant els campaments indefinits del mes d'agost.

Des de l'1 d'agost: campaments indefinits de la CIC

Organitza: Cooperativa Integral Catalana

Més informació: <https://cooperativa.eco-xarxes.cat>

VILADAMAT**Festa Major**

Dijous 28 de juliol

23h Plaça de l'església. Nit de concerts amb els grups The Apathy, Deskizia i Intershow.

Divendres 29 de juliol

23h Plaça de l'església. Nit de concerts amb Acció Festiva, Eina, Strombers, Dj, Chemical Panxuts

Dissabte 30 de juliol.

12h Plaça de l'església. Espai infantil amb festa de l'escuma. 17h Pista del Local Nou. Jocs inflables per a la mainada. 18h Camp de futbol municipal. Partit de futbol amb pilota gegant. 23:30h

Plaça de l'església. Nit de concerts amb La Gramola, Els Catarres, Miquel del Roig i Punxadiscs.

Diumenge 31 de juliol

18h Plaça de l'església. Sardanes amb la Principal de l'Escala i, tot seguit, ball amb Els màgics.

Diumenge 31 a les 18h a la plaça de l'església.

Organitza: Ass. de jovent St. Felius.

SANT PERE DE RIUDEBITLLES

Divendres 29 de juliol

VII Trobada de cançó d'autor dels Països Catalans

22:30h Plaça de l'església. L'acte d'enguany comptarà amb les actuacions de Quico Pi de la Serra i Jordi Montañez. En cas de pluja, el concert se celebrarà a la sala polivalent del Centre Cultural i Recreatiu.

Organitza: Assemblea Penedès Nord

Acampada en defensa del territori

1, 2, 3 i 4 de setembre
LLOC PER DETERMINAR DE LA PROVÍNCIA DE GIRONA

Aquesta iniciativa sorgeix de la mà de gent vinculada als moviments antidesenvolupistes i amb la intenció de compartir experiències, lluites i contacte amb la natura. Tot i que encara s'ha de determinar tot el que s'hi farà, ja remarquem que serà a la província de Girona. Tota la informació actualitzada es pot seguir a través d'Internet i la data se sabrà a través del bloc, on es facilitarà tant el lloc com la programació.

Més informació:

<http://resistenciaidensaterritori.blogspot.com/>

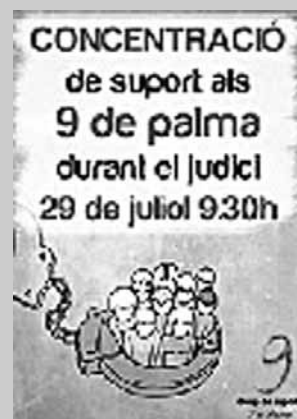
> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Divendres 29 de juliol
PALMA

Concentració de suport als nou de Palma

9:30h Jutjats de Palma
Convoca: Grup de suport

Més informació:
<http://noudepalma.blogspot.com/>

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Eva Fernàndez ANTROPÒLOGA I PRESIDENTA DE LA FAVB DE 2004 A 2010

“Una de les victòries del capitalisme urbà és l'expropiació de la ciutat com a idea”

Eva Fernàndez és antropòloga i fa anys que milita al moviment veïnal barceloní. Des de 2004 a 2010, va presidir la Federació d'Associacions de Veïns de la ciutat (FAVB). Tancada aquesta etapa, continua militant en l'activisme feminista i veïnal –ara sobretot des de Ciutat Vella–, mentre prepara la seva tesi doctoral sobre les vocalies de dones dins les associacions veïnals durant el període de la transició.

Oriol Andrés

entrevista@setmanaridirecta.info

Després del relleu a l'Ajuntament de Barcelona, creus que ens espera un canvi de model?

Crec que hi ha diverses coses que implicaran un canvi de model. Per una banda, efectivament, el relleu a l'Ajuntament, amb un nou equip de dretes, que tirarà endavant una política de tipus neoliberal, com ja s'està veient a la Generalitat. Per l'altra, hi ha tot el que representa la crisi. Probablement, hagués estat molt similar governés qui governés. El que ha faltat a Barcelona ha estat un govern que pensés realment en les necessitats ciutadanes i això cada cop anirà pitjor. Hi ha coses que ja s'estan intensificant. Per exemple, el nou govern aplicarà més estrictament les ordenances del civisme. També pel que fa a les polítiques socials, d'habitatge i urbanístiques, veurem un canvi molt important respecte el que s'havia fet fins ara.

“La gent hauria de poder elegir directament les regidores”

Per tu, quin seria el model de ciutat ideal?

Un model de proximitat real, no de proximitat des de la perspectiva demagògica de l'Hereu. El que van fer ells va ser multiplicar els barris de 32 a 72. Perquè els barris i districtes puguin ser treballats i governats realment des de la proximitat i la participació, és important –d'entrada– que la gent també pugui elegir de manera directa regidors, regidores, consellers i conselleres al capdavant dels districtes. I després, cal més debat, consens i discussió per marcar les prioritats de barri, districte o ciutat. Avui, en tenim mostres, mecanismes. Amb tot el moviment del 15-M estem fent un aprenentatge molt intensiu col·lectivament.

Com veus l'evolució del moviment veïnal els darrers anys?

Jo crec que hi ha una represa molt interessant i intensiva. Crec que el moviment veïnal està canviant de paradigma. Venia d'una tradició molt vinculada als grans partits i, d'alguna manera, també a les grans retòriques. I ara, els sectors més actius estan rejuventint-se i assumint altres pràctiques més vinculades a la defensa dels drets. En realitat, hi ha una tradició prèvia, la nascuda els 60 i 70, que tenia unes pràctiques democràtiques d'assemblearisme, rendiment de comptes, plans populars i reivindicacions molt vinculades a les necessitats dels barris. Però, els darrers anys, aquesta tradició havia anat perdent empena. Possiblement, moltes de les associacions veïnals actuals acabaran desapareixent, però les que estan prenent el relleu s'estan nodrint de persones que vénen d'un altre tipus d'activisme veïnal, com el moviment okupa o el de reivindicació d'un habitatge digne. Aquest activisme, que s'ha sabut vincular al del 15-M, que continua fent el treball d'estar a la xarxa però sense abandonar la feina a carrer, és l'esperit que li calia al moviment per trencar un període d'impàs.

En tot cas, els darrers anys s'han celebrat victòries importants del moviment veïnal...

El temps de reivindicació mitjà per recuperar un espai o aconseguir un equipament sol ser de més de vint anys. Naturalment, les victòries s'enforteixen, davant d'un desànim inevitable al llarg d'aquests anys. Cal perseverança, lluita, capacitat d'explicar-se... El pla dels ascensors és paradigmàtic. Era molt difícil treballar-ho al barri perquè tenia una complexitat tècnica molt alta. Però, en canvi, es va aconseguir que la gent prengués consciència de la dimensió que tenia o podia tenir el pla i això va ser fonamental per, després, aconseguir deslegitimar el pla a nivell de ciutat. Per mi, també és molt important la de l'hotel del Palau. Vam aconseguir que no es fes i, a la vegada, legitimar el moviment veïnal, que ha estat capaç

ANNA BAEZA

d'intervenir en l'àmbit jurídic. Això anima a mantenir tots els nivells de lluita oberts i ens reforça per decidir quines són les coses que podem permetre o no com a ciutadania. La idea d'apropiació de la ciutat. Això és molt important perquè una de les victòries del capitalisme urbà és l'expropiació simbòlica de la ciutat com a idea, com a espai propi de les persones que hi viuen.

En aquest sentit, què és el G16 i la seva relació amb la ciutat?

Això va ser una frase afortunada de la revista *Carrer* respecte als poders fàctics de Barcelona, representats per setze personalitats. És evident que, a Barcelona, ha governat, governa i presumiblement governarà –i més ara– un grup que es reuneix al Círculo Ecuestre, al Cercle d'Economia o el pis 23 de La Caixa. I abans, al Palau. Moltes vegades, són les grans famílies de Barcelona i les podem veure als consells de direcció de caixes i bancs, però també als consells de direcció de clubs esportius amb tradició com el Barça o d'espais com el RACC. Per mi,

el que és rellevant d'això és el doble joc respecte al joc democràtic, sobretot quan es parla de governança i participació. Per explicar-ho de manera gràfica, de la Diagonal cap avall, hi ha uns determinats sectors, associacions, agrupacions que participen d'aquests organismes. Però les decisions importants, les grans operacions com el portal del coneixement, el Barça 2000 o Diagonal Mar, les pren aquest altre sector. I en canvi, a les seves reunions al Círculo Ecuestre, no hi van animadors ni els fan posar gomets per marcar un lloc o un altre.

En tens exemples?

Una vegada, un president de La Caixa que m'havia citat al seu despatx per parlar de seguretat ciutadana em deia: “Aquí on vostè està asseguda, aquest matí, hi ha estat el seu alcalde”. Millet tampoc no anava a l'ajuntament o a la conselleria de torn, sinó que era el conseller o l'alcalde qui anava al Palau a veure'l. Això és significatiu, ja que marca quin és el poder que està sota i quin altre.

. LA COLUMNA

‘In nomine patris et filii et spiritus sancti’

Esther Sancho

opinio@setmanaridirecta.info

De petita em van posar en una escola de monges amb crucifixos a totes les aules, missa diària i activitats segregades per sexes, i que em va deixar una profunda petjada atea. Vaig resar tant i vaig confessar tantes absurditats –anomenades pecats, comesos per una nena de curta edat– que, sense voler-ho, m'ha quedat certa al·lèrgia crònica a tota la imatgeria catòlica. Per això, 30 anys després, no comptava pas amb haver de conviure altre cop amb crucifixos, sagrades escriptures i altres fetitxes, fins que fa escasses setmanes el jutge (jove i, mal li pugui pesar, català) del Contenciós de Lleida va plantar una Bíblia i un crucifix sobre la taula de la sala de vistes, en la que hi passem professionals del Dret 1, el que és més important, ciutadans que esperen rebre justícia terrenal.

El poder judicial espanyol segueix ple de vells i nous ultres

Jo m'havia cregut allò que en tot estat democràtic i aconfessional les institucions públiques havien de garantir, abans que els nostres drets i llibertats, la seva pròpia independència i llibertat per mantenir-les allunyades de tota influència o condicionament exercits per entitats privades. Uns mínims a respectar, amb major èmfasi, en les institucions públiques educatives, sanitàries... on la ciutadania acudim per formar-nos o rebre atenció mèdica o senzillament per néixer i per morir sense estar obligadament envoltats de símbols religiosos. I amb més motiu encara quan es tracta d'espais públics on s'exerceixen autoritats o potestats coercitives en nom de l'estat, com pugui ser una comissaria, un centre penitenciari, un saló de plens o una sala de vistes. Interpretar que en nom de la llibertat un jutge pugui impartir justícia en nom de Déu és d'un maniqueisme que espanta i el símptoma que el poder judicial espanyol segueix ple de vells i nous ultres, els mateixos que fomenten o permeten encetar l'any judicial amb la Missa d'Obertura de Tribunals. Qui sap si aquest càncer contra la laïcitat de l'estat no s'acabarà curant quan tassin la seva pròpia medicina, el dia que una jutgessa es vulgui enfundar un burka sobre la toga i conèixer un plet en nom d'Alà.